

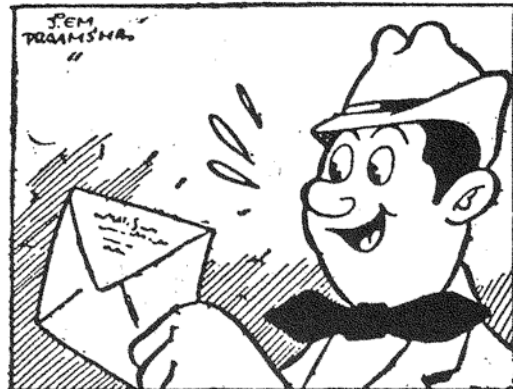
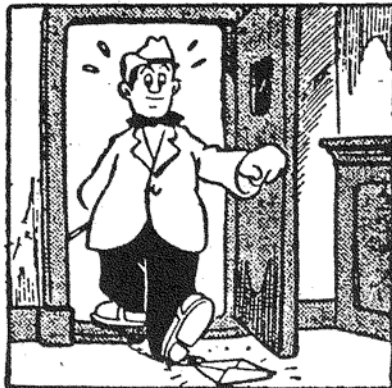
JOCHEM JOFEL

WERELDREIZIGER

IN AMERIKA

Door Siem Praamsma

1^e Serie, Deel 7

295. Jochem Jofel had op een dag een lange wandeling gemaakt en keerde nu in het beste humeur van de wereld naar zijn huis terug.

"Wat is de natuur toch mooi!" zei hij in zichzelf, terwijl hij rondkeek naar de groene bomen, waarin de vogels hun hoogste lied uitzongen, naar de blauwe lucht, waarin de zon zijn plezierige stralen op onzen heldhaftigen wereldreiziger uitgoot en nog een heleboel dingen meer.

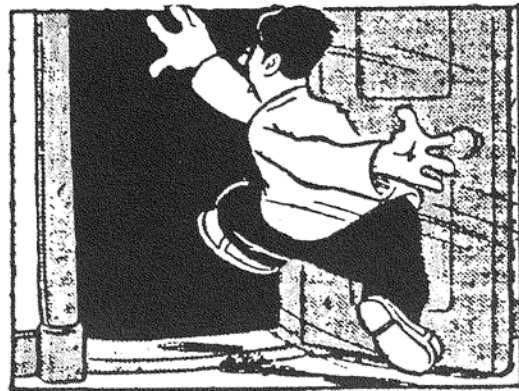
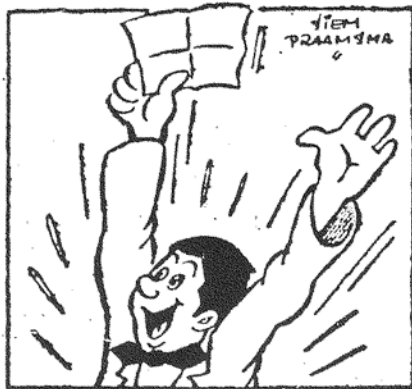
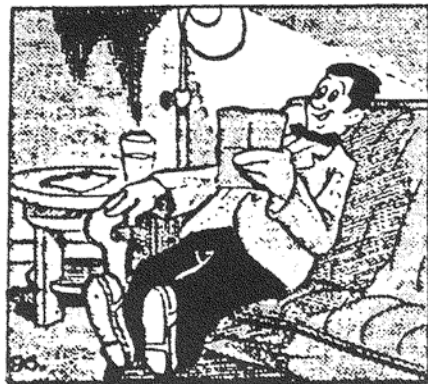
"Het leven is goed, de natuur prachtig en het avontuur verrukkelijk!" meende Jochem enigzins onsamenvattend. Hij stapte welgemutst verder en maakte bij zijn huisje aangekomen, de voordeur open. Het eerste wat hij zag, was de brief, die op de mat lag.

"Kijk kijk!" zei Jochem Jofel, "een waardig besluit van een heerlijke dag! De post heeft voor een verrassing gezorgd!"

Hij raapte het epistel op en draaide hem om en om.

"Dat vind ik aardig!" zei hij dan. "Van mijn broer uit Amerika! Dat belooft een prettige avond te worden. Hij schrijft altijd leuke en lange brieven. Ofschoon..." Jochem voelde eens naar de dikte van de envelop, "deze lijkt me niet zo dik...."

"Tjonge, ik ben reuze nieuwsgierig!" En aangezien nieuwsgierigheid pas ophoudt bij het weten, stapte Jochem Jofel zijn kamer binnen, ritste de brief open en ging op een gemakkelijke canape zitten zitten.

296. Het was deze keer maar een kort briefje, dat Jochem kreeg van zijn broer. Hij vroeg alleen, hoe Jochem het maakte, zei, dat het met hemzelf goed ging en vroeg, - en dat was de klap op de vuurpijl - of Jochem Jofel soms ook zin had, een paar weken te komen logeren op zijn boerderij, die ver in het Wilde Westen gelegen was.

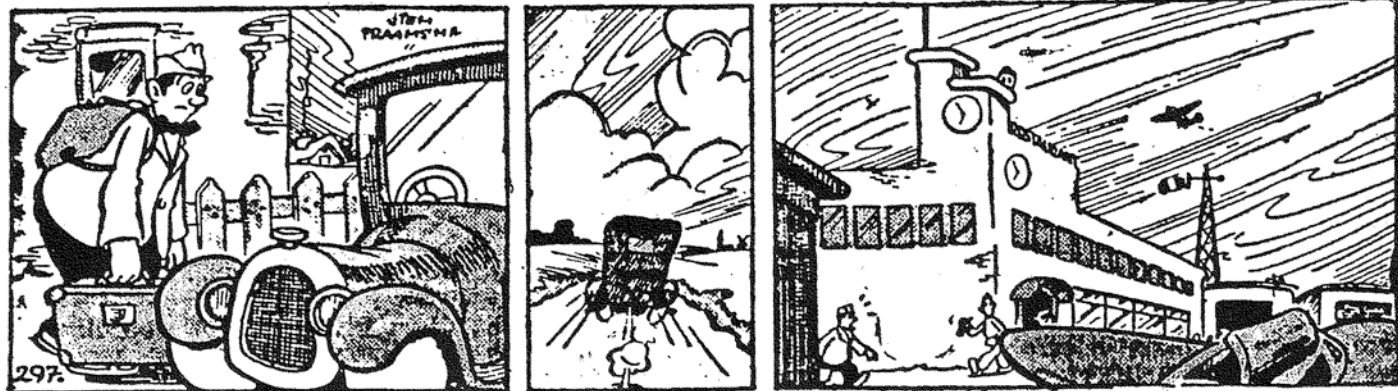
"Als ik een paard kan vinden, dat niet direct onder jouw lichaamsgewicht in elkaar zakt, zou ik je paardrijden kunnen leren...", gaf Joris, Jochem's broer, vriendelijk te kennen. "Wat denk je er van?" vroeg hij verder. "Als je komt, moet je per vliegtuig komen, dat is vlug en niet duur..."

Hoewel Jochem Jofel hier het zijne van dacht, had hij natuurlijk toch erg veel zin, om eens een poosje naar Amerika te gaan.

Hij gooide zijn armen in de lucht, stiet een enorme Joe Brown kreet uit, danste toen een jitterbug om de tafel, terwijl hij bij iedere pas, die hij deed, uitriep "Amerika, Amerika, ik ga naar Amerika...!"

Jullie zien dus, dat Jochem Jofel er wel iets voor voelde. Ofschoon hij misschien wel tien keer in dat land was geweest, had hij toch nog nooit een paar weken lang doorgebracht op een boerderij, wat hem erg leuk leek. Jullie misschien ook wel. Enfin, Jochem Jofel liet er geen gras over groeien. Hij gooide de brief in de lucht en liet hem naar beneden warrelen, terwijl hij een spurt nam naar de deur.

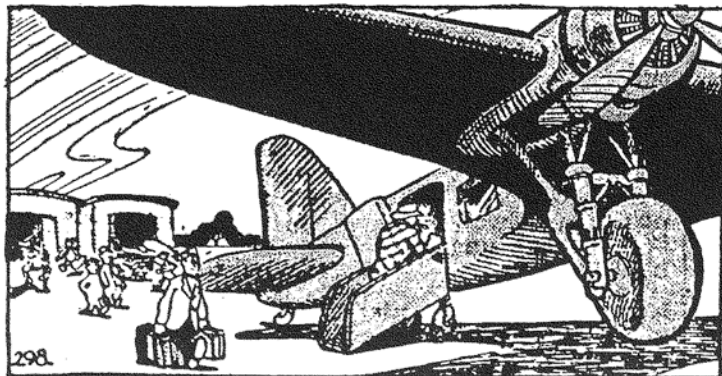
"Ik ga direct koffers pakken!" zei hij. "Direct! Zou er vanavond nog een vliegtuig gaan....?"

297. Nu, dezelfde avond kon Jochem Jofel niet meer weg naar Amerika. En ook de volgende dag nog niet. Maar na twee dagen ging er een vliegtuig die kant op. Jochem besprak een plaats en liet op die morgen een taxi voorkomen. En zo sjouwde Jochem Jofel dan, 's morgens om half zeven - hetgeen hij verschrikkelijk vroeg vond - met twee zware koffers zijn huis uit. "Grutjes met appelmoes!" steunde hij, "Ollabolla! Chauffeur, neem eens een koffer van me over! Da's voor een mens veel te zwaar!" De chauffeur, die een vriendelijke man was, hielp Jochems lasten dragen en vroeg, waar meneer heen moest. "Vliegveld!" zei Jochem kortaf, want dat stond zo... eh.... ja, hoe het nu precies stond wist Jochem niet, maar het klonk

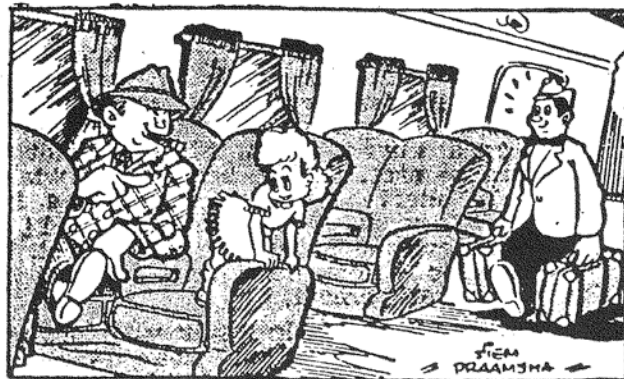
goed, rijk... Hij ging tenslotte naar Amerika, waar iedereen rijk was...

En daar ging Jochem Jofel dan, nieuwe avonturen tegemoet. Hij leunde lekker achterover in de zachte kussens van de oude taxi en vond het eigenlijk jammer, toen het vliegveld bereikt was en hij uitstappen moest. De chauffeur hielp hem weer met een van de koffers en Jochem beende het vliegveld op. "Kijk eens hier!" zei hij bij zichzelf. "Wat is het hier al druk! Er lopen overal al mensen heen en weer, terwijl het eigenlijk nog tijd is, om in je bed te liggen! Tjonge-jonge, het is wat....!"

298. Jochem Jofel sjouwde nu met zijn beide koffers het vliegveld op . Hij had de chauffeur van de taxi betaald en hem een fooi gegeven, die klonk als een klok. Hij vroeg aan deze en gene, die hij voorbij kwam, waar het vliegtuig voor Amerika stond en hij had het al gauw gevonden.

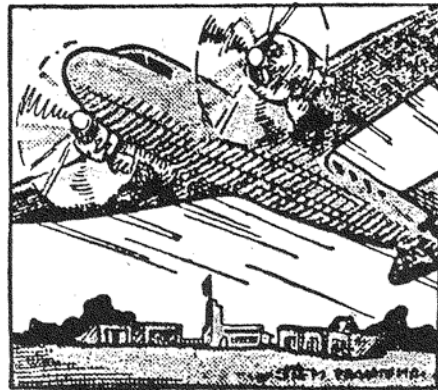
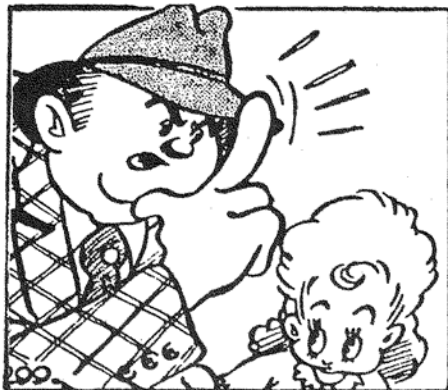
"Het zal mij benieuwen ", dacht Jochem Jofel bij zichzelf, wat ik nu weer voor een avontuur zal beleven! Want Jochem Jofel blijft Jochem Jofel, En hij is nu eenmaal geschapen om de vreemdsoortigste dingen mee te maken. Kijk! Wie stapt daar voor mij in? Wat een bekend gezicht heeft die dikke meneer? Die ken ik vast ergens van." Jochem dacht er echter niet verder over na en klom het trapje op, dat voor de ingang van het vliegtuig stond opgesteld. De dikke man, die hij zoeven gezien had, bleek vergezeld te zijn van een klein meisje, waarschijnlijk zijn dochter. En toen wist Jochem Jofel het

plotseling: Deze man met het geruite pak was de Amerikaanse millionaire Boris Bokkeveller! Jochem herinnerde zich plotseling uit de krant, dat deze rijkard een paar weken Nederland had bezocht.

Boris Bokkeveller had inmiddels plaats genomen. "Denk er om, Bobbeltje", zei hij in het Amerikaans tegen zijn dochter. "Dit is een vliegtuig!" Hij stak waarschuwend zijn hand op. "En dat vliegtuig is niet van jou! Ga dus met je voeten van die mooie bank af!"

"Ik wil op de bank!" antwoordde Bobbeltje, "en als dat niet mag, dan kopen we het ding toch? He, daddy koop je voor mij dit vliegtuig? Ik wil zo graag een hebben! Net als mami... O, daddy kijk daar eens wat een grappig dik mannetje er nu binnenkomt?!"

299. Nu werd daddy verschrikkelijk boos. "je mag zo niet praten over iemand, die je nog nooit gezien hebt!" zei hij. "Dat is ongeleefd: Dat hoort niet!"

"Hij kan het toch niet verstaan", vond Bobbeltje. "We zijn hier toch in Holland? En daar spreken ze toch geen Engels?"

"Nou, maar dat wel!" zei Jochem Jofel, die alles gehoord had. Hij kwam dichterbij en gaf Bobbeltje een hand. "How do you do?" zei hij en nam beleefd zijn hoed af. "O, daddy!" riep Bobbeltje met een hoog stemmetje uit. "Dit funny meneertje spreekt wel Engels! Hoor je wel?" "Hoe heet jij?" Dit tegen Jochem.

"Ik heet Jochem Jofel en jij?"

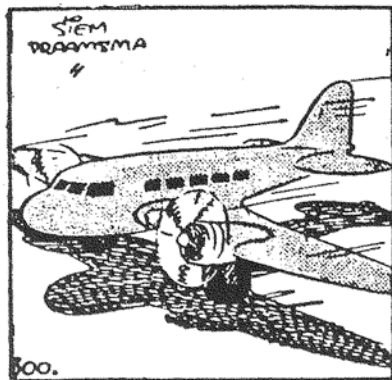
"My name is Bobbeltje Bokkeveller. Mijn daddy is rijk! Is

jouw daddy ook rijk?? Heeft jouw mamme ook een vliegtuig?

Wat heb je een grappig klein hoedje op? Waar kan je dat kopen? Ga jij ook naar Amerika? Wat ga je daar doen? Ik krijg ook een vliegtuig van daddy, dat heeft hij mij beloofd. Dan mag ik altijd met m'n voeten op de banken staan, zie je? Dat mag nu eigenlijk niet, maar ik doe het toch. Doe jij ook wel eens iets, dat niet mag?"

Jochem lachte zich een staart. Het was maar goed, dat er nu een onderbreking kwam, anders had Bobbeltje Jochem de oren van het hoofd gevraagd.

Het vliegtuig vertrok namelijk. Jochem ging gemakkelijk in een stoel zitten en liet zich vervoeren naar het land van Lucky Strike en wolkenkrabbers.

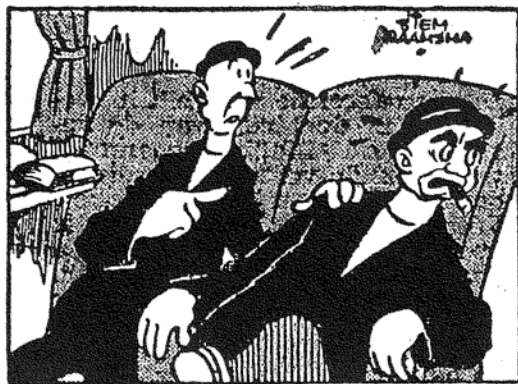
300. Er gebeurde onderweg eigenlijk niets, wat de moeite van het vertellen waard was. Tot aan New York verliep de reis rustig, behalve dat Bobbeltje Bokkeveller een keer met alle geweld uit het vliegtuig wilde springen, omdat daddy gezegd had, dat ze een vliegtuig kreeg als ze achttien jaar was. Ze was vreselijk boos geworden, maar het was gauw over, toen daddy beloofde, wel eens te zullen zien, zo gauw ze in Amerika waren.

Alles scheen verschrikkelijk tam te verlopen. In New York stapten een paar mannen in, die op het eerste gezicht geestelijken leken. Ze waren tenminste allebei in het zwart en

droegen hun boord achterstevoren. Bobbeltje was intussen in slaap gevallen van het vele praten en Boris Bokkeveller keek verveeld naar de drukte op het vliegveld. Jochem Jofel zat te lezen in "De Ochtendpost", die hij ergens aan een kiosk op het vliegveld had gekocht. Hij wilde juist aan een stukje beginnen, dat over journalistiek fatsoen ging, toen het vliegtuig zich voor de tweede maal in de lucht verhieft.

"Wie zich verhoogt zal vernederd worden", zei de magere geestelijke met zalvende stem.

"En wie iemand vernederd, zal verhoogd worden", zei de dikke met een geeuw. Zijn sigaar ging uit en hij viel snurkend in slaap.

301. En er gebeurde nog steeds niets bijzonders. Het vliegtuig vloog nu over woeste delen van Amerika, met rotsachtige bodem, waar slechts hier en daar een eenzame plant of struik groeide. Boris Bokkeveller keek nog steeds erg verveeld uit zijn raampje en Jochem Jofel las zijn Ochtendpost uit.

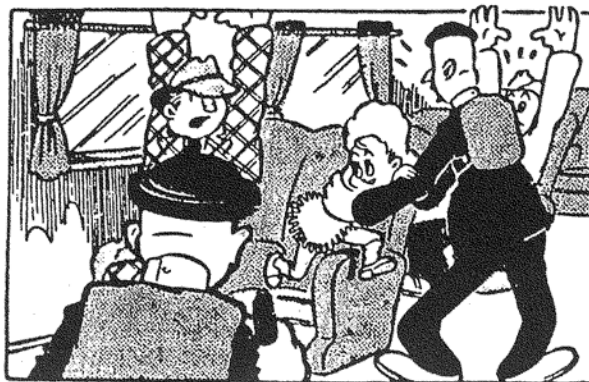
Bobbeltje was inmiddels weer wakker geworden maar had blijkbaar niet veel zin meer om te praten. Het was warm geworden in het vliegtuig, en iedereen voelde zich loom. Zonder afwisseling drong vaag het dreunen van de machtige motoren in de passagiersruimte door.

Plotseling echter legde de magere zijn boek weg, ging vief rechtop zitten en vroeg zachtjes aan de dikke: "Is de ure al gekomen?" De dikke keek eerst uit het raampje naar beneden,

gluurde toen naar achteren, om te zien wat de andere passagiers deden, schoof daarna zijn sigaar, die nog steeds uit was naar zijn andere mondhoek en antwoordde net zo zachtjes: "Inderdaad, de ure is reeds daar. Houdt U gereed en laat de kinderkens tot U komen..."

Dit was natuurlijk om zo te zeggen merkwuurde taal. En ik denk, dat jullie er niet veel van zullen begrijpen. Maar dat komt nog wel, wees maar stil. Er geschiedde, nog meer merkwuurde dingen. De dikke geestelijke - of wat er voor door wilde gaan - haalde na deze woorden uit zijn achterzak een revolver. Hij legde hem op zijn vlakke hand en wees er naar, terwijl hij veelbetekenend knipoogde...

302. En nu volgden de gebeurtenissen elkaar plotseling snel op. Zo loom en traag als de vorige uren voorbijgegaan waren, zo bliksemsnel ging alles nu. Plotseling stonden de twee geestelijken gewapend met hun pistolen, voor in het vliegtuig, terwijl de dikke zei: "Doe de armpjes maar eens in de lucht heren. Het spijt ons, deze gezellige reisste moeten storen, maar het kan niet anders. De handen omhoog, vlug!! En als U soms mocht denken dat wij geestelijken waren, vol van zachtheid en medelijden, dan moet ik U teleurstellen. Wij hebben pistolen en wij kunnen ermee omgaan...ze zijn een week geleden nog gezegend, dus misschieten is uitgesloten. Hoola met de handjes!!!"

Boris Bokkeveller en Jochem Jofel, die de enige passagiers waren, - buiten Bobbeltje dan gerekend - konden niet veel beter doen dan de bevelen opvolgen. De dikke nam nu het

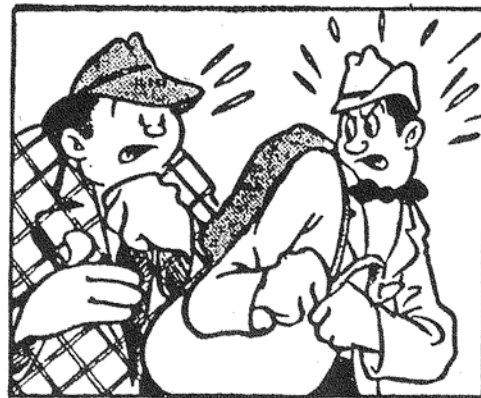
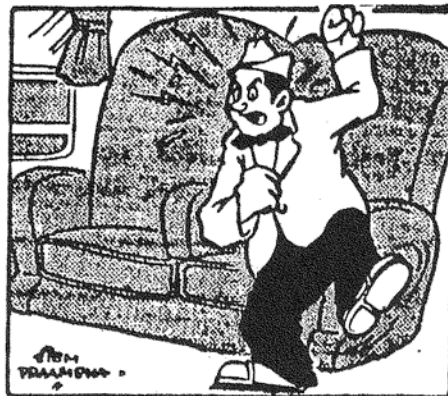
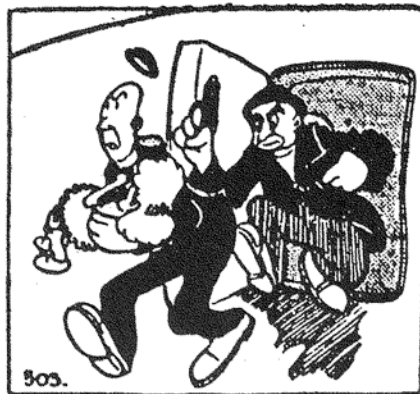
pistool over van de dunne en hield zo Jochem en Boris in bedwang. De dunne pakte Bobbeltje beet en trok haar van haar zitplaats.

"Oh, daddy!" riep Bobbeltje opgetogen uit, "ik wordt gekidnapt! Vind je dat niet enig?" Ze stribbelde heel niet tegen maar liet zich gewillig meenemen. "Al mijn vriendinnetjes zijn al eens een keer gekidnapt en ik nog nooit! Ja, het zal je misschien wel een lieve paar dollars kosten, maar dat heb ik er wel voor over..."

Oh, daddy, ik vind het ontzettend leuk!"

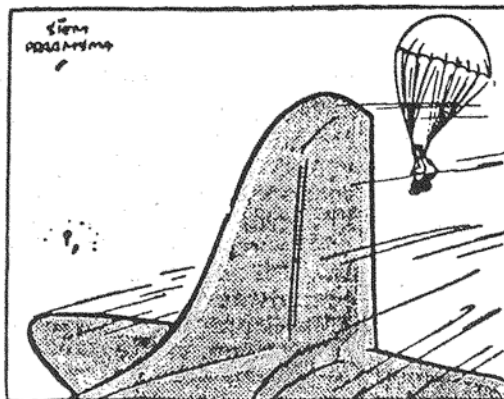
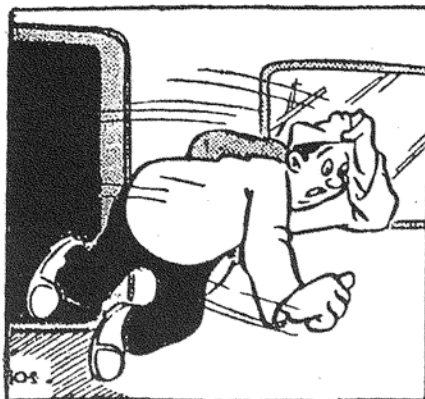
Daddy zei niets, maar keek met verbeten woede naar de ontvoerders van zijn dochter.

De dunne "geestelijke" had nu Bobbeltje in zijn armen en liep naar de deur van het vliegtuig, terwijl de dikke de aftocht dekte met zijn revolver.

303. De dunne maakte nu met zijn vrije hand de deur van het vliegtuig open en sprong naar buiten, direct gevolgd door de dikke. Ze lieten zich eerst een tijdje vallen en trokken toen de valschermen, die ze op hun rug hadden bevestigd, open. Jochem Jofel had met stijgende verbazing, woede en bewondering het toneel gadeslagen. Hij was eerst volkomen beduusd en kon geen woord uitbrengen. Maar toen de beide boosdoeners 't vliegtuig verlaten hadden, kwam hij weer tot zichzelf. "De schurken!" zei hij in het Hollands. "De boeven! een kind ontvoeren op klaarlichte dag! Ongehoord!! Maar zowaar als ik Jochem Jofel heet, daar zal ik een stokje voor steken! Dat gaat zo maar niet! Ollabolla!"

Boris Bokkeveller keek angstig naar de kwaden Jochem Jofel. "Wat gaat U doen?" vroeg hij bedrenmeld. "Zeur niet!" brulde Jochem Jofel hem in het Hollands weer toe. "Sta daar niet zo stom te kijken en help me liever mijn parachute omdoen! Ik ga achter dat geboefte aan, natuurlijk! Moet je dat nog vragen met je malle rijke hoofd? Ik ga die schurken aan het gerecht overleveren, snap je dat niet?" Boris zweeg. Hij had er geen woord van verstaan, maar hij had toch wel zoveel ervan begrepen, dat dat dikke Hollandse meneertje hem wilde helpen, zijn dochter terug te krijgen. Hoe hij dat wilde doen, was hem niet erg duidelijk, maar dat was het Jochem Jofel ook niet, dat was een troost.

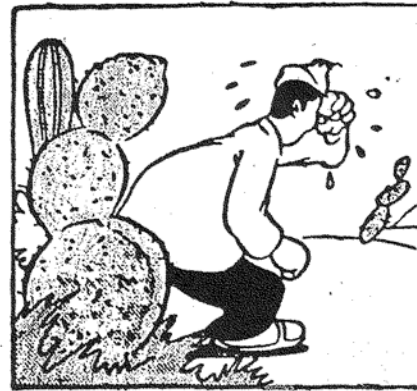
304. Jochem Jofel was dus besloten Bobbeltje Bokkeveller weer bij haar rijke vader terug te brengen. Hij holde naar de deur van het vliegtuig, roetste hem open en nam een sprong in het oneindige. Hij telde tot tien en trok aan het touw, dat zijn valscherp deed opengaan. In de verte zag hij twee kleine stipjes.

"Dat zijn ze!" vertelde Jochem Jofel tegen zichzelf. "De onverlaten! Maar ze zijn met Jochem Jofel nog niet klaar, dat verzeker ik ze! Ze denken misschien, dat ze in Amerika hele pieten zijn, maar dan zal die dikke kaaskop ze nog wel eens wat leren!"

Maar toen begon Jochem Jofel aan de praktische kant van de

zaak te denken. En dat viel hem niet mee.

"Tjonge, ja, daar heb ik niet bij gedacht, toen ik uit het vliegtuig sprong, maar wat doe ik nu, als ik ze niet kan terugvinden op deze enorme vlakke? Dat lijkt een beetje op de naald en de hooiberg... Trouwens wat doe ik, als ik ze wel kan vinden?! Dan ben ik alleen tegen twee... met wapens... En wie weet, ook nog wel met handlangers... Jochem kreeg het plotseling een beetje benauwd. "Jochempie, jongen, in wat voor een wespennest heb je je nu weer gestoken...! Kun je dan nooit eens als een gewone burger door het leven gaan? Moet je dan altijd weer de zotste dingen meemaken...?"

305. Veel tijd om zijn sombere gedachten tot nog somberder ontwikkeling te laten komen, werd Jochem Jofel echter niet gelaten. Hij bereikte namelijk de aarde en kwam er niet heel erg zacht op neer. Hij zat echter nog maar net, of een rukwind sleurde hem een eind mee door een paar meter mul zand.

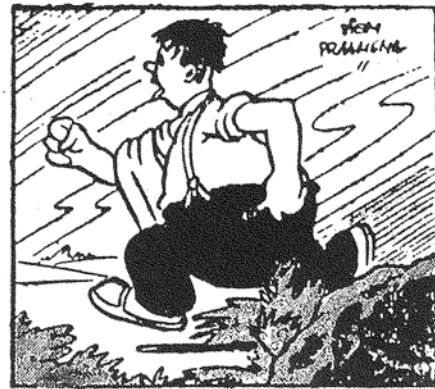
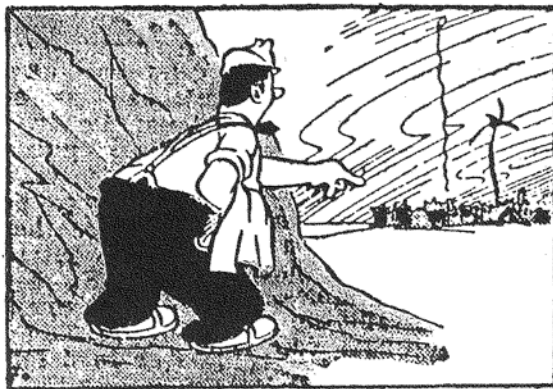
"Tjonge, ja, nou moet ik iets met die parachute doen natuurlijk", zei Jochem. "Het beste lijkt me, dat ik er mee uit de wind kom... Maar hoe moet dat? Draaien lijkt me niet slecht."

Jochem draaide, of liever, trachtte te draaien. Want als hij een stap deed, waaide de parachute gelijk weer mee in de richting, die Jochem juist niet moest hebben. Hij worstelde de er een vol kwartier mee, maar toen had hij zich dan ook van de parachute ontdaan. Maar... door al die draaierij was Jochem Jofel alle gevoel voor richting kwijtgeraakt.

"Ollabolla!" schrok hij. "Nou weet ik op geen stukken na meer, waar die kerels zijn neergekomen! Alles ziet er hier hetzelfde uit... Als dat maar goed afloopt... Enfin, ik zal toch iets dienen te doen... Ik weet wat!"

Jochem Jofel sloot in volle ernst zijn ogen, draaide toen net zo lang om zijn iegen as, tot hij absoluut niet meer wist, tegenover welke windrichting hij stond. Daarna opende hij zijn ogen weer en begon energiek in die richting te wandelen. Hij wandelde net zo lang tot het donker werd en was toen nog geen levende ziel tegengekomen.

"Ik heb een vaag vermoeden, dat de richting niet de juiste was..." zei Jochem. Hij ging zitten en keek mistroostig om zich heen. "Ik heb slaap en honger", ging hij verder, "maar... maar... meer.....slaap... dan.... honger....."

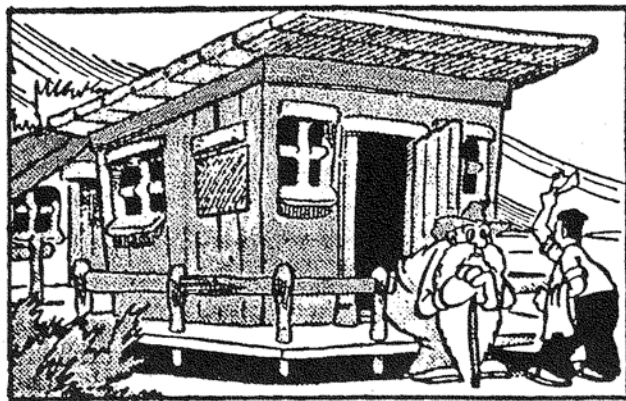
307. Jochem Jofels moeite werd echter beloond. Nadat hij een paar uur door de steppen had gezwoegd, zijn jasje uitgetrokken en over zijn arm gehangen had, toen hij bijkans niet meer op zijn benen kon staan van vermoeidheid en honger, zag hij eensklaps in de verte een rookkolommetje.

"Hoera!" schreeuwde Jochem met een schorre stem. "De bewoonde beschaving!"

Zijn tong kleefde aan zijn verhemelte en leek meer op een lap droog leer dan op een tong. Zijn hoofd was nat van het transpireren en zijn kleren plakten aan zijn lijf. "Ollabolla!"

zei hij. "Ik hoop nu maar dat het geen fata morgana is! Ik hoop dat ik daar mensen vind, die iets te eten hebben en te drinken.

Tjonge, wat heb ik een honger! Het water komt me in de mond als ik aan een bord verse suikerbietensoep denk. Van die lekkere vette suikerbietensoep... En dan die dorst... Als ik bedenk, hoe ik altijd met een gewoon gezicht lang het Rokin heb kunnen lopen met al dat heerlijke water... Het is mij een groot raadsel... Maar laat ik niet langer zeuren, maar hollen! Op naar de gebakken biefstuk en het bier...!"

308. Het rookkolommetje behoorde aan een klein houten huis, dat daar zo maar midden in de steppenwoestijn was gebouwd. En dat houten huis behoorde blijkbaar aan een man met een lange witte baard, want die zat er voor op de "stoep", niets te doen

"Goedemorgen", zei Jochem Jofel in het Engels, en hij nam beleefd als altijd zijn hoed af.

"Goedenmorgen", antwoordde de man met de lange witte baard.

"Wat U zegt", antwoordde Jochem Jofel. "Maar daar kwam ik niet voor. Ik heb zojuist twee dagen door de woestijn gezworven zonder eten en drinken en nu wilde ik uw hulp inroepen. Misschien kunt U mijn honger stillen en mijn dorst lessen.

Ik zou U eeuwig dankbaar zijn..."

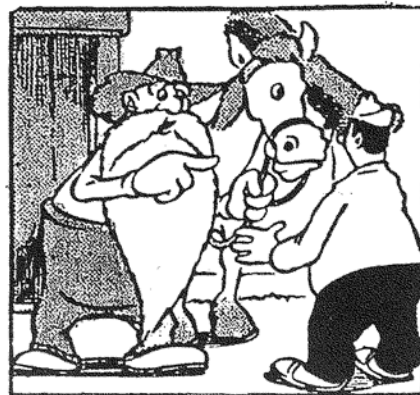
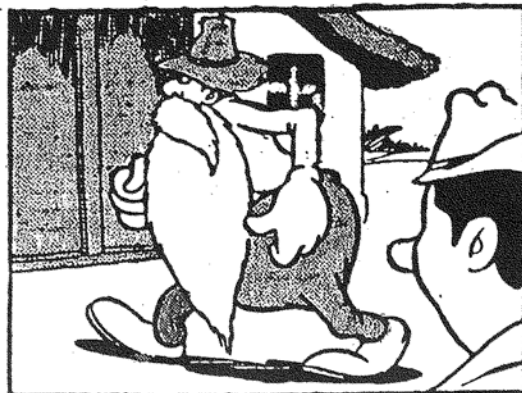
"Dat kan", antwoordde de baardman. "En waar is de reis dan heen?"

"Naar de dichtbijzijnde grote stad" antwoordde Jochem. "Hoe eerder hoe liever"

"Hoe komt U hier?" vroeg de baardman verder. "Ik ben hier nu al vijftig jaar lang kluzenaar maar het is vandaag voor het eerst, dat er een wandelaar langs komt!"

"Ja, dat zit zo... Ik... eh... ben onderweg van mijn paard beroofd en eh... ja, dan... eh, dan moet je wel lopen he?" verzon Jochem Jofel.

"O juist" antwoordde de kluzenaar, "ja ja!"

309. "Je bent dus je paard kwijt?" vroeg de kluizenaar, terwijl hij nadenkend over zijn enorme snor streek.

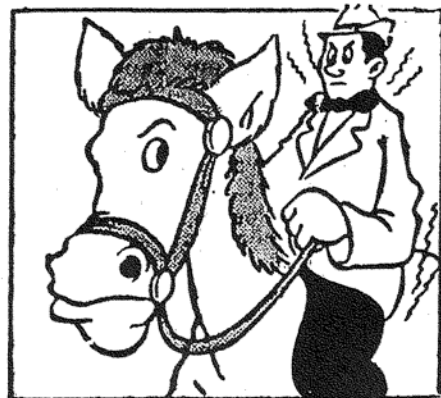
"Ja, dat is vervelend in een land als dit... "En wat was je nu van plan te gaan doen? Verder lopen? Dat zal je niet meevallen! Maar misschien kan ik je wel aan een oud paard helpen. Kom eerst maar eens binnen, dan zal ik je wat laten eten en drinken..."

Nadat Jochem Jofel zich aan de producten van des kluizenaars kookkunst had te goed gedaan en een paar liter water had verzwolgen, stapte de kluizenaar naar de stal en kwam na

enkele ogenblikken met een oud, mager paard er weer uit.

"O, heden!" dacht Jochem Jofel, "nu zal ik moeten paardrijden! Ik hoop maar, dat het een mak beestje is en niet zo'n wild prairie paard." Het beest keek echter nogal goedig uit zijn ogen zodat Jochem zich weer een beetje gerustgesteld voelde.

"Kijk", zei de kluizenaar, "hier heb je een paard. Het is wel geen eerste klas draver maar een langzaam paard is toch altijd nog beter dan een vlugge wandelaar..."

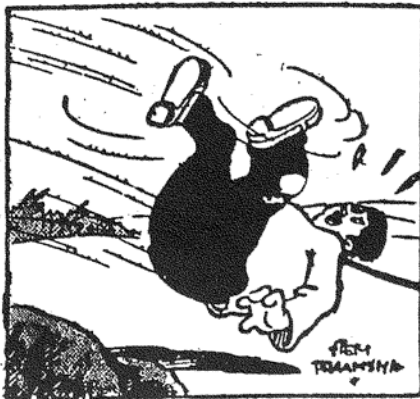
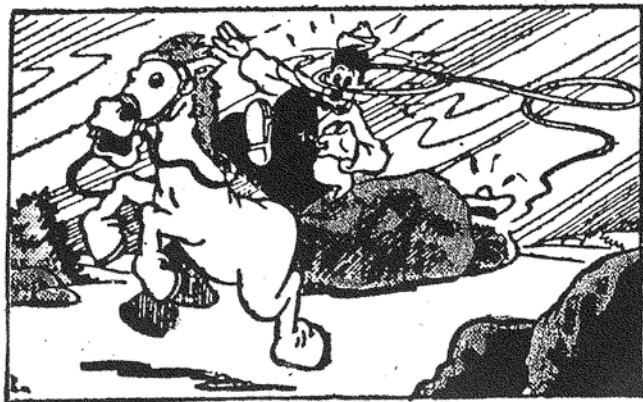
310. "Het ga je goed, meneer Jofel" zei de kluisenaar toen het ogenblik was aangebroken dat Jochem Jofel vertrekken ging.

"En als je in de stad komt geef je het paard maar aan iemand in bewaring daar. Iedereen kent me. Dan krijg ik het wel eens terug, als er iemand deze kant opgaat. Het beste en goeie reis!"

"Bedankt" antwoordde Jochem Jofel. "Ik vin het heel vriendelijk van U. Ik zal het nooit vergeten. En als U soms nog eens in Holland komt dan komt U maar eens een bord boerekool met worst bij me halen. U vraagt maar naar Jochem Jofel, iedereen kent me...!"

En dus ging Jochem Jofel met een bezwaard gemoed op weg. Hij had namelijk wel eens meer op een paard gezeten, maar dat was op de kermis en toen zat er een zadel op. En dat paard was trouwens van hout... Hij herinnerde zich ook nog, dat hij wel eens op een soortgelijk dier gezeten had, in Zandvoort, maar toen liep er iemand naast, die het dier in bedwang hield... Maar nu zat hij hier, midden in de wildernis, op een echt paard, dat misschien wel oud was maar toch een paard... Het duurde dan ook niet lang, of Jochem Jofel kreeg zitpijn. En dat is erg vervelend, dat verzeker ik je...

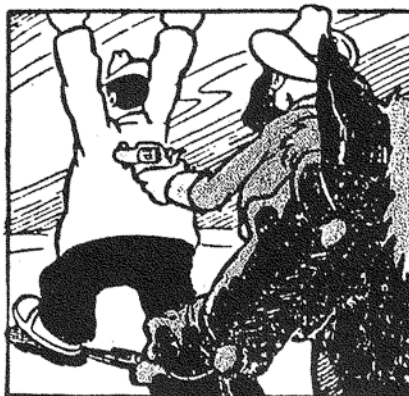
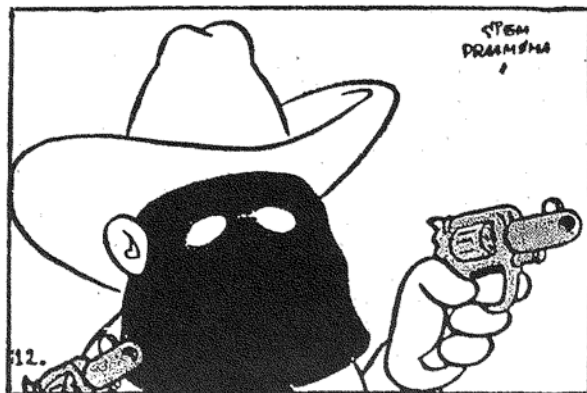

311. De zit-pijn van Jochem Jofel hoefde echter niet lang te duren. Toen hij namelijk ongeveer een halfuur stapvoets door de woestijn had gewarteld - draven wilde het paard na de eerste vijf minuten al niet meer - schrok hij plotseling op. Er suisde en snorde iets langs zijn hoofd en tegelijk ging Harry, het paard, recht op zijn achterbenen staan van schrik. "Oei! Ollabolla! Wat is dat nou weer? Heb ik dan nooit rust?" vroeg Jochem Jofel. Er was echter niemand om antwoord te geven. Er was wel iemand, maar die had het veel te druk met zijn lasso om op onzinnige vragen te antwoorden. Die iemand

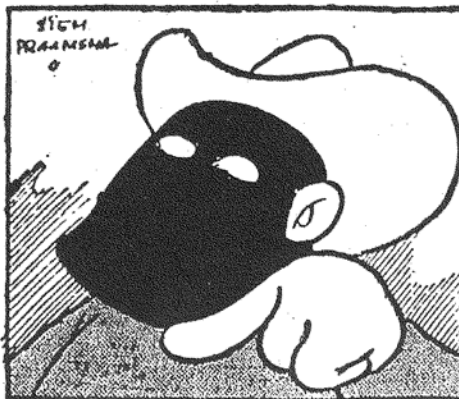
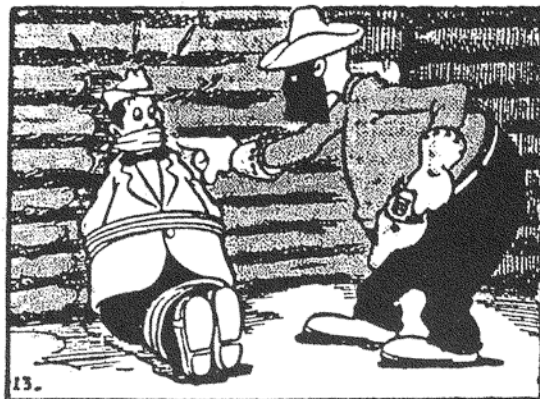
was een grote gemaskerde kerel, die, nadat hij Jochem Jofel naar zich toe gesleept had aan zijn lasso, twee grote Colt-revolvers op hem richtte en zei: "Het is om je paard begonnen fellow! Ik heb geen paard en twee revolvers en jij hebt wel een paard en geen revolver. Het is dus logisch, dat ik dat paard van je afneem, want dan hoef ik niet meer te lopen. Snap je?"

Jochem Jofel vond het maar een matige redenering, maar was zo verstandig om er niets tegen in te brengen.

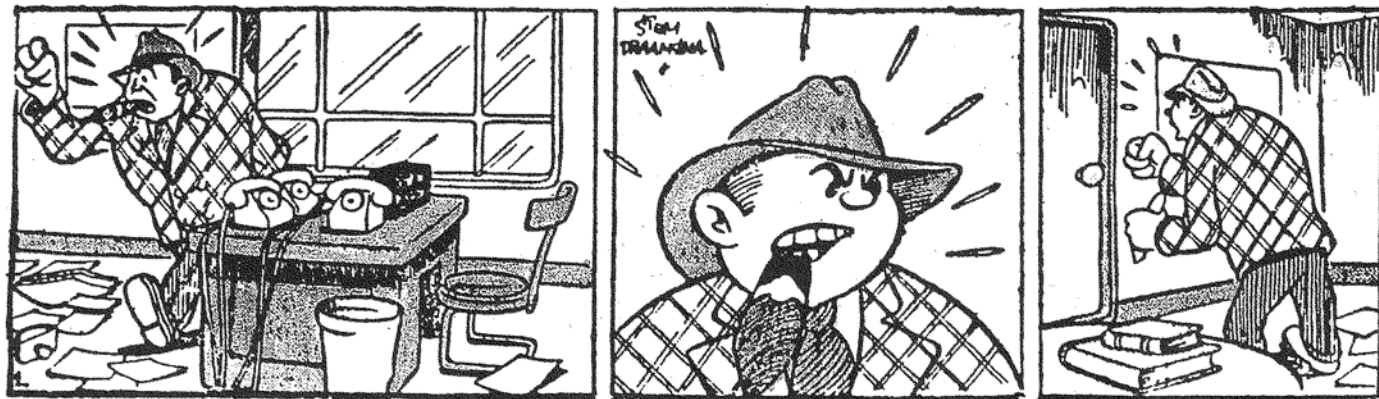
312. "Draai je om en loop voor me uit". zei de gemaskerde man. "Ik moet je namelijk ergens opbergen, voor het geval je alarm zou gaan slaan. Ik weet wel een mooi plekkie voor je....." Jochem Jofel kon al weinig anders doen, dan zich omdraaien en gaan lopen, gezien de twee dreigend uitzierende revolvers, die de man met het masker nog steeds op hem gericht hield. Harry, het paard, stond onnozel toe te kijken, en begreep blijkbaar niet, wat er met zijn nog geen uur oude baas aan de hand was. "Lopen valt niet mee, he?" zei Jochem Jofel, om toch iets te zeggen en misschien wel om geestig te zijn. "Ik heb het pas

ook twee dagen achter elkaar gedaan. Maar dan ook nog zonder te eten of te drinken. Tot ik nu net een uur geleden dit paard van een vriendelijken ouden baas kon lenen..." "Het was beter, dat je je mond dichthield" zei het masker. "Het past iemand in jouw omstandigheden niet, lolletjes te maken! Als er gepraat moet worden, zal ik dat wel doen!" Jochem hield dus zijn mond verder dicht en wandelde voor de paardendief uit. Harry sjokte mee. De man met het masker liet Jochem Jofel lopen tot ze bij een kleine blokhut kwamen, die op een volkomen eenzame vlakte stond.

313. Toen Jochem Jofel de blokhut binnengestapt was, op de voet gevolgd door de gemaskerde man, werd hij aan handen en voeten gebonden en met zijn rug tegen de muur geplaatst. "Ziezo", zei het masker, "jij bent onschadelijk. En nu je daar toch zo hulpeloos zit, zal ik je eens wat vertellen. Als je soms nog eens in Amerika denkt te komen, als je ooit hieruit mocht komen, moet je voor gewoonte houden, om, als er soms ergens kidnappers aan het werk zijn, die rustig hun werk laten doen. Ik weet niet, hoe dat in Holland de gewoonte is, maar hier vindt iedereen dat heel gewoon, begrijp je?" "In Holland bijna ook", meende Jochem. "Maar ik niet, zie je? Dat is het verschil. Onrecht is onrecht, vind ik, of dat nu in Amerika of in Holland gepleegd wordt. En als ik onrecht

zie gebeuren, dan doe ik er wat tegen!" "Dan ben je een erg onverstandig mannetje", vond het Masker. "Nog onverstandiger dan ik al dacht". Hij bond Jochem Jofel een doek voor de mond en ging verder: "Het recht staat namelijk altijd aan de kant van het onrecht begrijp je? Dat is niet alleen hier zo, maar in de hele wereld, onthoud dat, fellow!" "Je liegt het!" bromde Jochem Jofel, maar half verstaanbaar. "Dat is misschien zo voor een poosje, maar uiteindelijk achterhaalt de waarheid toch de leugen, onthoud jij dat maar eens, viezerd met je zwarte dwiel voor je gezicht!" Hier werd het Masker zo kwaad om, dat hij zonder groeten de deur uitliep en hard weggalopperde op Harry, die nog steeds verbaasd buiten stond te wachten.

314. Nu gaan we eens kijken, wat Boris Bokkeveller, de vader van Bobbeltje, in diezelfde tijd allemaal meemaakte.

Hij was thuisgekomen, had de gehele Amerikaanse politie aan het werk gezet, snauwde verder iedereen, die het waagde in zijn nabijheid te komen af, en sloot zich op in zijn privatekantoor, terwijl hij voortdurend grote sigaren opat.

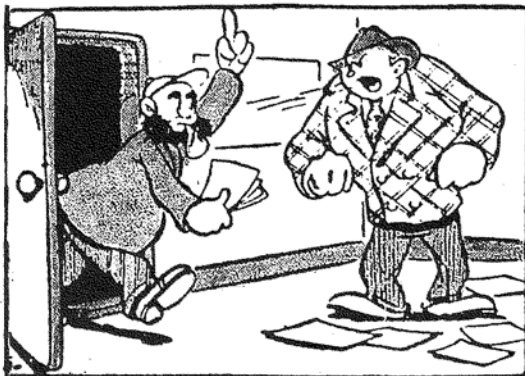
Op het eerste gezicht zou je denken, dat Boris Bokkeveller handelaar was in telefoontoestellen, als je het plaatje goed bekijkt. Maar dat was niet zo. Hij deed meestal vlees en groente in blikjes schreef er "Meat and vegetables" op en verkocht die, waar hij al heel rijk van geworden was. In ieder geval rijker, dan een oom van Jochem Jofel, die bij de tram is.

Afijn, Boris Bokkeveller liep dus als een gekooide ijsbeer om zijn bureau heen, terwijl hij allerhande lelijke dingen richtte aan het aderes van de twee boeven, die het gewaagd hadden zijn dochttertje te ontvoeren. Hij werd natuurlijk steeds bozer, dat gaat zo en net, toen hij bezig was, van nijd helemaal uit elkaar te springen, werd er op de deur geklopt.

"Hell and devil", brulde Boris, hoewel hij wist, dat dit geen nette uitdrukking was.

"Ik heb toch gezegd, dat ik voor niemand te spreken ben, voor niemand!!! Verstaan?!?!?!?!?"

Hij beet nog een groot stuk van zijn sigaar af en bleef met gebalde vuisten voor de deur staan.

315. Tot Boris' grote verbazing ging de deur echter open en er stapte iemand binnen met veel bravuur.

"Goeden dag!" zei de bezoeker en wuifde met een armzwaai alle tegenwerpen van de millionaire opzij.

"Mijn naam is Govert Goochem! Ik ben de Meester-Detective van Amerika! De grote speurder bij uitnemendheid! Iedere rijkgaard laat mij zijn gekidnapte kinderen terugbrengen! Kijk eens hier, getuigschriften van de vooraanstaande families van Amerika! De prachtigste aanbevelingen!"

Boris Bokkeveller wist niet precies wat hij er van denken moest. De deur van zijn kantoor was op slot geweest, maar dat had Govert Goochem blijkbaar geen moeite opgeleverd om toch binnen te komen.

"Ik.... eh.... ik heb geen detective besteld....", zei Boris, toch wel een beetje onder de indruk. "Hoe bent U hier binnen-

gekomen?" Ik heb iedereen de strengste orders gegeven, dat ik niet gestoord wilde worden!"

"Sloten zijn voor mij geen bezwaar", verklaarde Govert Goochem, "en orders helemaal niet! Ik heb maling aan orders! Ik ga recht op mijn doel af! Daarom bereik ik ook wat!"

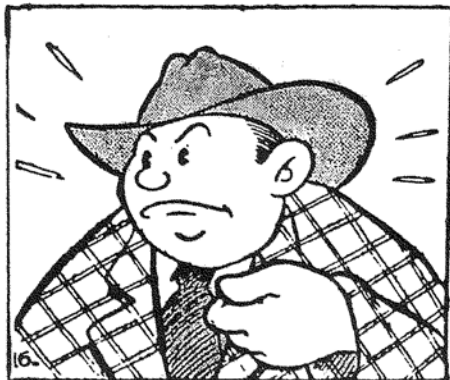
Boris geloofde wel, dat daar iets in zat.

"En.... eh...." zei hij, "wat wilde U nu?"

"Ik zal U Uw dochttertje terugbrengen!", verklaarde Govert Goochem. "Direct, onmiddelijk!"

"Hoe weet U dan, dat mijn dochter weg is?" vroeg Boris Bokkeveller verbaasd, ik heb het tegen niemand anders verteld, dan tegen de politie".

"Er bestaan voor mij geen geheimen", deelde Govert mee. "Ik weet alles, en de politie weet niets! Het is heel onverstandig van U geweest, om naar de politie te gaan."

316. "Enne..." zei Boris Bokkeveller, zakelijk als alle mannen, die in blikjes doen. "Wat moet dat dan wel kosten?" en hij maakte met duim en wijsvinger een beweging van dollars tellen. "Over geld praten we niet!" antwoordde Govert Goochem. "Geld is het slijk der aardbol! Geld wil ik er niet voor hebben. Als ik ergens mijn beste krachten aan wijs, dan denk ik niet aan geld! Geld is goed voor mensen, die rijk zijn, maar niet voor arme sloebers als ik.... Ik doe dat geheel belangeloos om een armen, van zijn kind beroofden vader, weer gelukkig te maken..."

"H'm", zei de millionair, die dat wel een beetje vreemd vond, omdat hij nog nooit van zijn leven iets voor niets had gehad.

"Enne... wie betaald dan de onkosten, die gemaakt worden?"

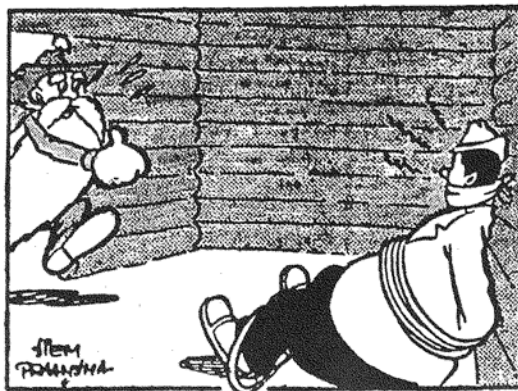
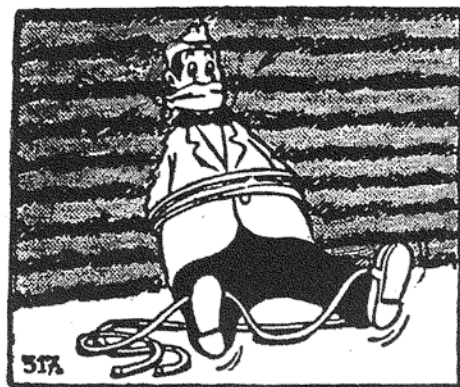
"Die betaald U natuurlijk!" vond Govert Goochem, "Ken luttel bedrag, laten we zeggen een... eh... nou vijfduizend dollar

lijkt me wel genoeg; Voor de eerste onkosten!" voegde hij er snel aan toe.

"Zo" zei Boris Bokkeveller. "Dat zijn dus de eerste onkosten. En hoeveel komt er dan misschien nog bij?"

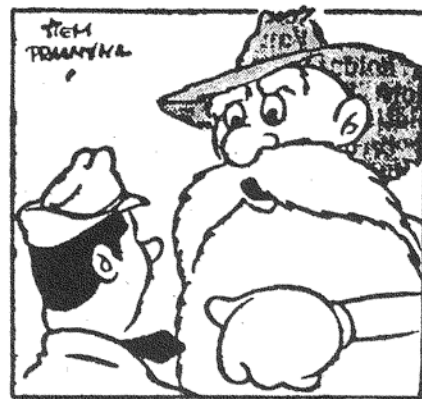
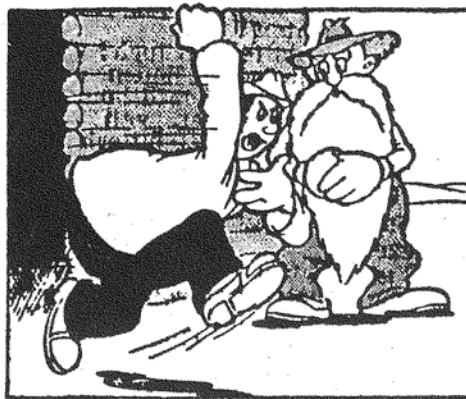
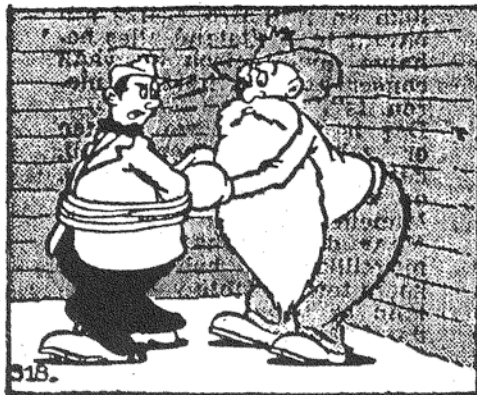
"Nog één keer dat bedragje," deelde Govert minzaam mee. "Hoogstens!" "Je bent aangenomen!" zei Boris Bokkeveller en hij trok een chèqueboek uit zijn binnenzak. "Op voorwaarde, dat ik morgen mijn dochter heb. Ik zal een cheque schrijven van tienduizend dollar, maar die krijg je nog niet. Ik houd hem in mijn zak, tot ik mijn dochter weer terug heb. Ik heb mijn dochter jij je chèque, gelijk oversteken. Accoord?"

"Accoord." antwoordde Govert Goochem. "Maar dan gaan we meteen op weg, want ik heb hier toch al te veel tijd verknoeid..."

317. Jochem Jofel was intussen heel erg kwaad geworden. Dat was nu al de tweede keer, dat hij hulpeloos in deze Amerikaanse woestijn was achtergebleven. Weliswaar was het de eerste keer door zijn eigen schuld, maar dat nam toch niet weg, dat hij zich allebei de keren lang niet prettig voelde. "Maar ik geloof, dat ik niet zo stevig gebonden ben", dacht hij bij zichzelf, terwijl hij eens een beetje met zijn voeten heen en weer schuifelde. "Ik geloof zelfs dat als ik een paar flinke rukken doe dat ik die knopen wel los kan krijgen..... Ja waarachtig, het lukt!!"
Met een paar harde rukken en schoppen was het Jochem Jofel

gelukt, zijn benen weer de vrijheid terug te geven. "En nu mijn handen eens proberen... Dat gaat niet zo gemakkelijk... Toch maar proberen....."
Met toen Jochem ten einde raad was, omdat zijn handen wel goed gebonden waren, hoorde hij buiten voetstappen en de kluizenaar snelde naar binnen. "Meneer Jofel, wat is er met U gebeurd?" riep deze verbaasd uit.
Jochem Jofel wilde wel graag antwoorden, maar dat lukte niet erg, omdat hij nog steeds de doek voor zijn mond had, die de gewaskerde man daar vakkundig bevestigd had.....

318. De kluizenaar bleek een man van de daad te zijn. Hij begon direct met Jochem Jofel de doek voor zijn mond weg te nemen, zodat Jochem direct kon losbarsten in een stroom van lelijke woorden aan het adres van den gemaskerden man gericht.

"Wacht nu even, meneer Jofel, dan zal ik ook nog even die nare touwen van Uw armen verwijderen," zei de kluizenaar schuchter.

"En vertelt U nu eens wat er precies gebeurd is, want daar ben ik reuze benieuwd naar!"

Dat was natuurlijk te begrijpen, maar Jochem Jofel was zo door het dolle heen, dat hij alleen maar met zijn vuisten

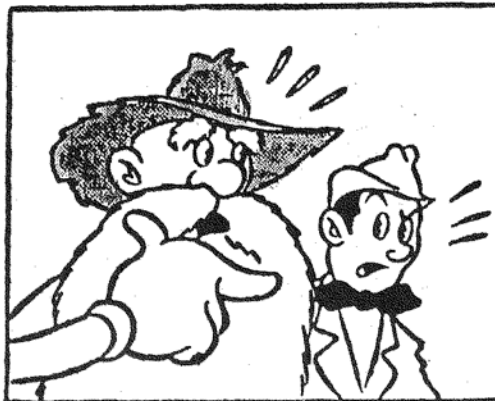
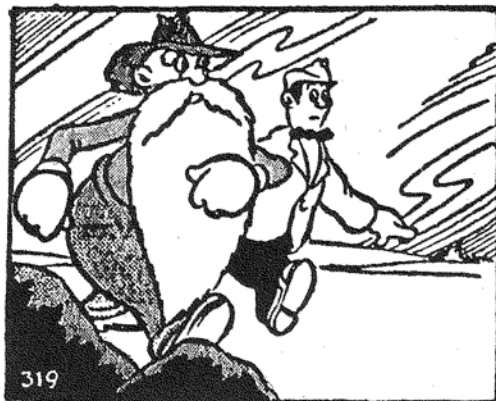
kon zwaaien en lelijke woorden zeggen. De kluizenaar begreep dat waarschijnlijk ook wel en bleef kalm afwachten tot Jochem Jofel een weinige tot rust zou zijn gekomen.

"Het is me wat moois!" brulde Jochem. "Het is fraai, dat moet ik zeggen! Wat een land! Ze kunnen hier nog niet eens een arme vliegtuig-breukeling met rust laten! En dan ook nog het paard van een ander stelen!"

"Hebben..... eh, hebben ze mijn paard gestolen?" schrok de kluizenaar.

"Dat is verschrikkelijk! Hoe kom ik nu 's Zaterdagsavonds naar de bioscoop? Het is verschrikkelijk, in één woord."

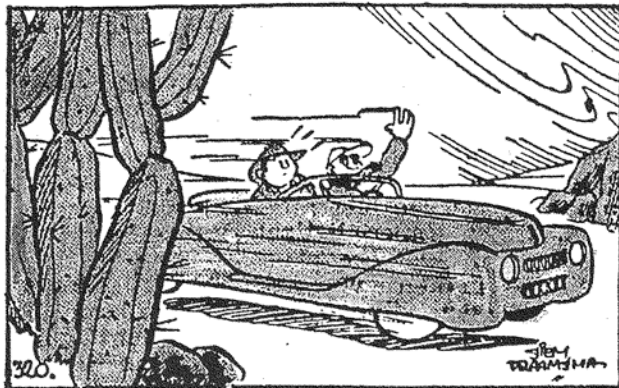
319. "Kom maar met mij mee," verzocht de kluizenaar en hij liep met grote passen de hut uit. "Je kunt voorlopig bij mij blijven, tot er misschien eens een reiziger langs komt, die je mee kan nemen naar de stad. Lopen is uitgesloten. Je zou er een week over doen en dan kun je niet genoeg w ater meenemen om niet van dorst om te komen....."

Jochem Jofel schrok. Hij had er nog niet eens aan gedacht, wat er met hem gebeurd zou zijn, als deze eenzame woestijnbewoner niet toevallig naar die hut was gekomen, waar hij was opgesloten..... Eigenlijk moest hij deze man ontzettend dankbaar zijn!

"Het..... eh..... spijt me ontzettend van dat paard....." begon hij aarzelend. "Ik... he... had er, geloof ik, beter op moeten passen, maar..." "Geen verontschuldigungen nodig," gromde de kluizenaar uit zijn humeur. "Je kon er toch zeker niets aan doen? Die boeven maken hier al maanden lang de streek onveilig, en er is niemand, die er iets tegen schijnt te kunnen doen!"

"En de politie dan?" vroeg Jochem Jofel. "Doet de politie er dan niets aan. Die is daar toch voor?"

"De politie!" smaalde de kluizenaar. En toen zwegen ze allebei, tot ze uit gezicht waren...

320. De Meester-detective Govert Goochem en de millionair Boris bokkeveller waren op weg naar de woestijn. Govert Goochem zat kennelijk op zijn gemak achter het stuur van de gloednieuwe auto van de millionair en rookte één van diens enorme, zwarte sigaren.

"Het spoor leidt naar deze woestijn," verklaarde Govert Goochem. "Ik had al zo'n beetje de toestand verkend, voordat ik naar U toekwam, begrijpt U? Ik wist van tevoren, dat U de kans, Uw dochter te laten opsporen door den Groten Meester-Detective Govert Goochem, niet voorbij zoudt laten gaan... Dat zou dan ook héél erg dom van U geweest zijn... En dom bent U niet, dat heb ik al gezien..."

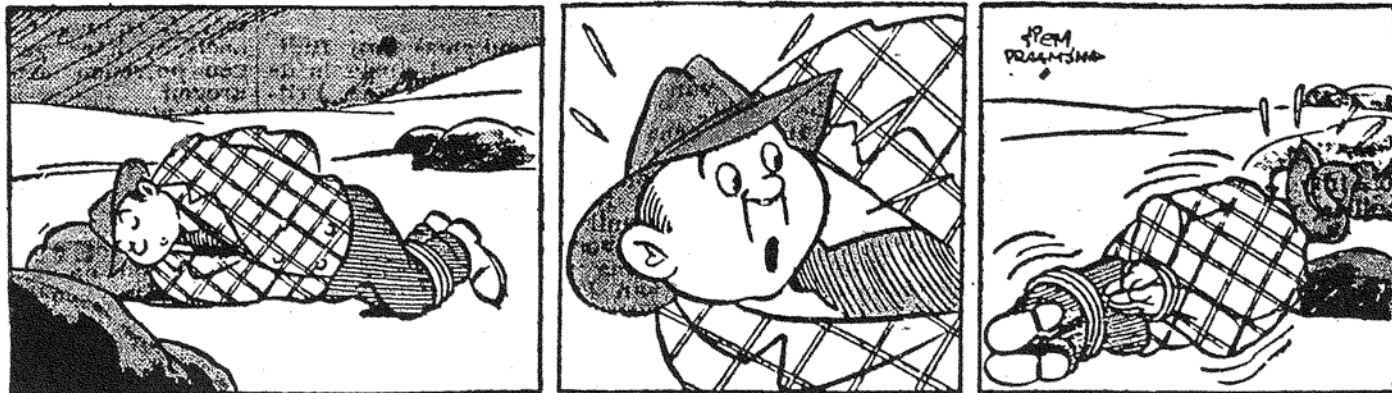
Boris Bokkeveller zette een hoge borst op. Nee, dom was hij zeker niet! En die Govert Goochem beviel hem wel... Die man

maakte goeie opmerkingen...

"Het begint donker te worden," zei Govert Goochem na een poosje rijden. "Ik stel voor om hier ergens een geschikt plekje op te zoeken, om ons bivak voor vannacht op te slaan. Dan kunnen we morgen weer met frisse moed verder!"

Dat leek Boris geen slecht idee. Hij had de vorige nacht vrijwel niets geslapen vanwege de angst om zijn dochter. Maar nu hij zich veilig onder de hoede wist van Govert Goochem, die een Meester-speurder was, zoals hij het zelf noemde, en die beloofd had, dat hij morgen zijn dochter weer terug zou krijgen, voelde hij plotseling, dat hij een ontzettende slaap had.

Govert Goochem stopte en de beide mannen stapten uit, om een geschikte slaappleats op te zoeken.

321. Toen Boris de volgende dag wakker werd, ontdekte hij, dat hij met zijn hoofd op een steen was gaan liggen en hij lekker geslapen had. Hij had alleen een prikkelend gevoel in zijn armen en benen en een smaak in zijn mond, die niet bepaald lekker te noemen was. Hij deed zijn ogen open en probeerde zich op te richten en zijn armen eens lekker uit te rekken. Tot zijn grote verbazing echter lukte dat niet. En ook zijn benen wilden niet, zoals hij wou.

"Alsjevemenou!" zei hij verschrikt. "Ik zal toch niet lam geworden zijn vannacht? Wat is er met me gebeurd? Govert Goochem, waar zit je! Hoe komt dat?"

Er was echter niemand, die een antwoord gaf. Zijn stem klonk

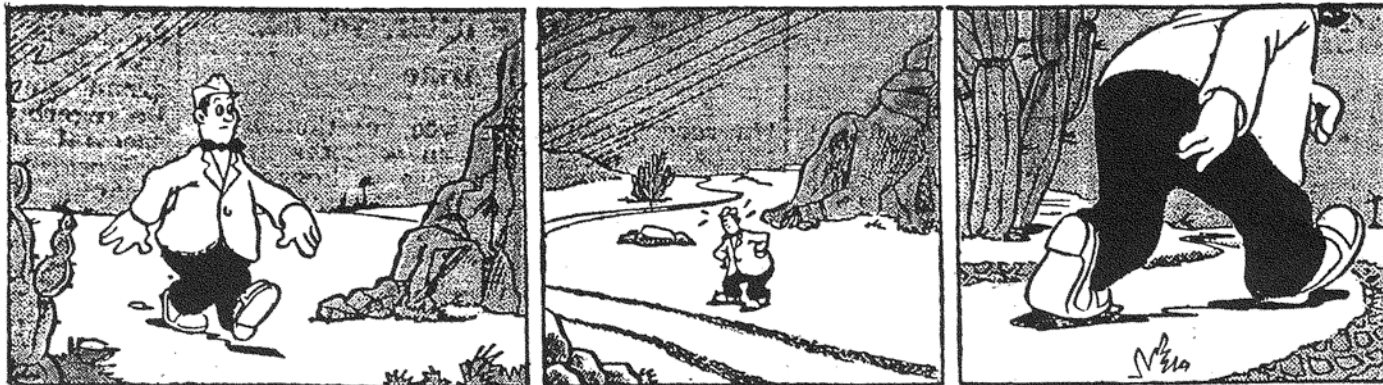
ijl in de grote ruimte van de woestijn en toen hij nog eens goed om zich heen keek, merkte hij, dat zijn mooie, pas nieuwe, heel dure auto ook verdwenen was.

"Ik ben bedrogen!" riep hij uit. "Politie! Moord! Brand! Een miljoen voor een politieagent!"

Hoewel er waarschijnlijk wel een paar politieagenten te vinden zouden zijn geweest, die voor een miljoen ter plaatse hadden willen komen, daagde er nu niet één op.

Boris Bokkeveller, die rijkard, de miljoenen-bezitter, voelde zich plotseling erg arm.

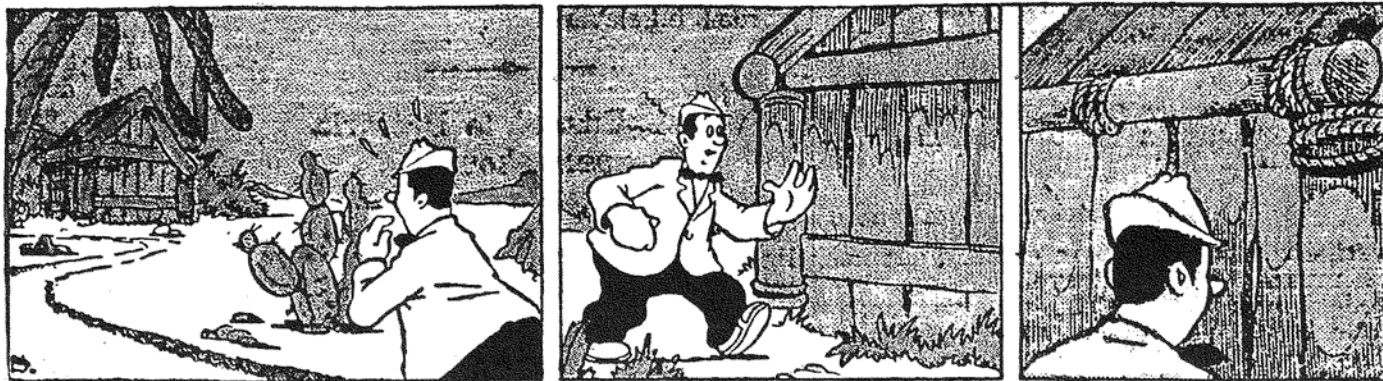
Ja, dat gaat zo, als je zonder hulp of zelfs maar aanspraak in een grote woestijn aan je lot bent overgelat.....

322. Jochem Jofel logeerde dus bij den kluizenaar en, zoals we dat van hem gewend zijn, bleef hij niet thuis zitten, maar trok hij er op uit, om de omgeving te verkennen en - wie weet? - een eventuele passerende reiziger op zijn aanwezigheid attent te maken en met hem mee te reizen naar de dichtsbijzijnde stad of bewoonde plaats. Jullie zullen dan ook wel Jochems vreugde kunnen begrijpen toen hij terwijl hij op een vroege ochtend door de woestijn wandelde, plotseling sporen tegenkwam, die er op wezen, dat er nog maar kort geleden een

auto langs gekomen was!

"Ollabolla!" riep hij verheugd uit. "Zou mijn gedwongen verblijf in deze woestijn toch maar kort duren? Ik had al op maanden gerekend, waarin ik niemand anders zou zien en spreken dan dien ouwen kluizenaar! Kom, Jochempie, zo gauw als je kunt achter die auto aan, des te eerder is het leed geleden!" En hij begon enthousiast de sporen te volgen in de richting, waarin hij dacht, dat de auto gegaan zou zijn.

323. Jochem Jofel volgde dus de autosporen en kwam na een half uur tot de ontdekking dat deze naar een heel klein, van boomstammen opgetrokken huisje leidden.

"Er staan hier nog meer huizen, dan ik dacht!" zei Jochem bij zich zelf, "dit is nu al het derde, dat ik tegenkom. En er staat een heel dure auto buiten, dus ik vermoed wel, dat er heel dure mensen binnen zitten... Laat ik maar eens aankloppen, dan... eh... of, nee, het lijkt me beter, er eerst achter te komen, wie hier binnen zijn. Je kunt tenslotte aan een auto niet zien of hij aan een eerlijke of aan oneerlijke mensen toebehoort... Ik zal maar niet teveel lawaai maken en dan eens door een raam gluren..."

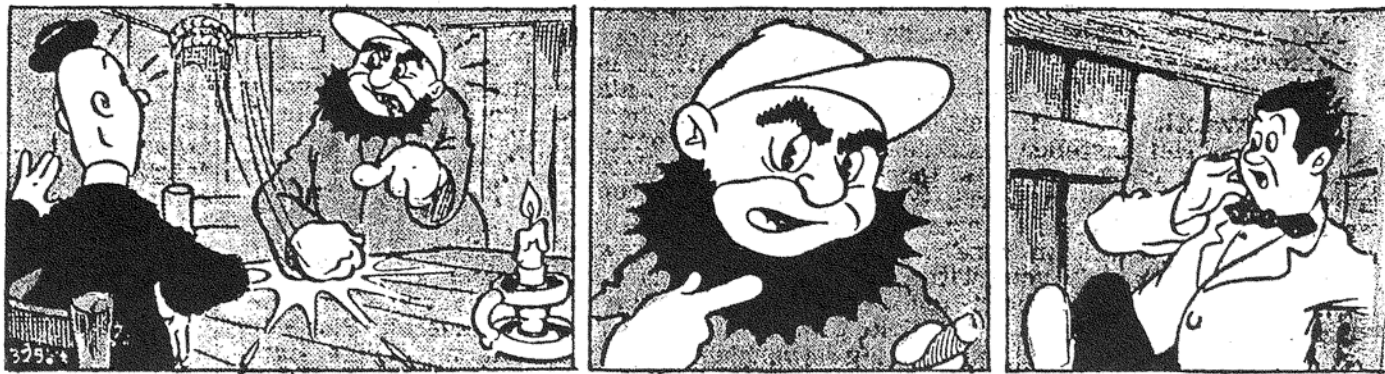
Zo gezegd, zo gedaan. Jochem sloop op zijn tenen naar het huisje toe en liep er helemaal omheen.

"Als je het mij vraagt," zei hij dan, zit er niet één enkel raam in dit hele geval. Een beetje geheimzinnig is het wel... Wat zal ik doen? Aankloppen of wachten tot er iemand naar buiten komt? Dat is een lastig geval... Maar wacht! Er zitten daar een paar spleten tussen de planken en er schijnt licht door..." Jochem schoot er op af en ... "Pfiiii!" floot hij dan zachtjes tussen zijn tanden en hij zette grote ogen op.

324. Het was wel te begrijpen, dat Jochem Jofel grote ogen opzette, want wat hij daarbinnen in dat kleine huisje zag, was de moeite waard. Daar zat in de eerste plaats de magere geestelijke uit het vliegtuig en nog iemand, die Jochem niet zo dadelijk herkende. Ze spraken luid met elkaar, want ze konden natuurlijk niet weten, dat Jochem Jofel buiten door de spleet stond te gluren en alles kon zien en horen. "Het bevalt me niks", zei de magere, en hij keek angstig naar de dikke, die met een grijns op zijn gezicht zat te luisteren. "De kluisenaar is hier gisteravond geweest en hij vroeg, wat hij moest doen met dien Hollander, die bij hem logeert. Het is wel niet zo'n slim kereltje, maar als hij er achter komt,

hebben we de poppen aan het dansen!" "Ach, wat!" antwoordde de dikke. "Trek je niks van dien kerel aan! We raken hem wel kwijt, samen met die rijken blikjes-vlees-fabrikant... Ik heb de cheque van tien mille in mijn zak en als we die geïnd hebben, gaan we naar Holland... We nemen de auto mee; als je daar een auto hebt, kun je geen kwaad meer doen...!" Jochem Jofel wist plotseling, wie die dikke man was... Het was de dikke geestelijke uit het vliegtuig...!

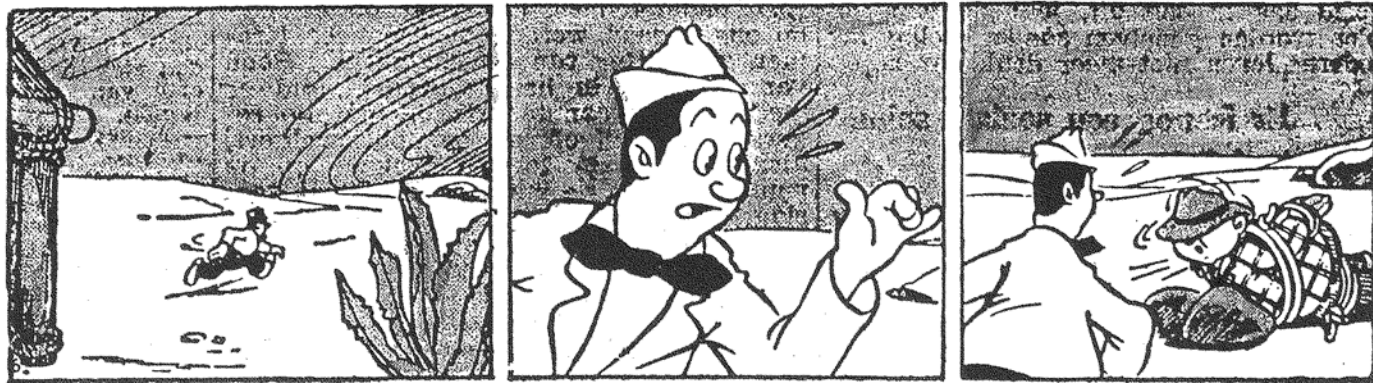

325. "Ja, maar..." begon de magere geestelijke weer, "jij zegt, we raken ze wel kwijt, maar hoe wil je dat dan doen? Ik zou niet weten, hoe..."

"Jij weet ook niks!!" brulde Govert Goochem, terwijl hij met zijn vuist bijna door de tafel heen sloeg, "als we af moesten gaan op hetgeen jij weet, dan konden we ons wel direct aan de politie overleveren! Je moet er nu maar eens aan wennen, dat de plannen door mij gemaakt worden en dat jij alleen maar goed bent, om ze uit te voeren, begrepen" De magere zweeg beduusd en keek een beetje angstig naar Govert Goochem, die strijdlustig zijn armen in het rond zwaaide.

"Kijk!" legde Govert uit, "ik heb die Bokkeveller stevig ge-

bonden en in de woestijn achtergelaten. Ik heb zijn auto meegenomen en de cheque van tienduizend dollar, die hij in zijn zak had. Nu gaan we straks weer terug, en we doen net, of we de beste bedoelingen hebben. We zeggen, dat er s' nachts dieven gekomen zijn die de auto hebben meegenomen en den millionair gekneveld. We doen net, of jij bij die dieven hoorde en dat ik na veel moeite er in geslaagd ben, je onschadelijk te maken. Je bent dus mijn gevangene, begrijp je? We brengen Boris Bokkeveller zijn dochter weer terug in zijn auto en laten hem samen met dien dikken Jofel weer vertrekken. Klaar als een klontje, nietwaar?"

326. "Ik moet iets doen!" bedacht Jochem Jofel, Toen hij het gesprek had aangehoord tussen de twee kidnappers, die plannen zaten te maken.

"Ik heet niet voor niets Jochem Jofel! Ik ben aan mijn eer verplicht, dit plan te verijdelen! Maar hoe? Als ik nu eens in de auto van Boris Bokkeveller stapte en naar hem toereed? Maar nee dat zou niet goed zijn. Dan kregen de heren argwaan en dan kreeg Boris zijn dochter helemaal niet meer terug...

"Ik geloof, dat ik al iets weet...!"

Jochem Jofel dacht niet langer na, maar spurtte weg, het auto-spoor volgend in de tegenovergestelde richting van zo

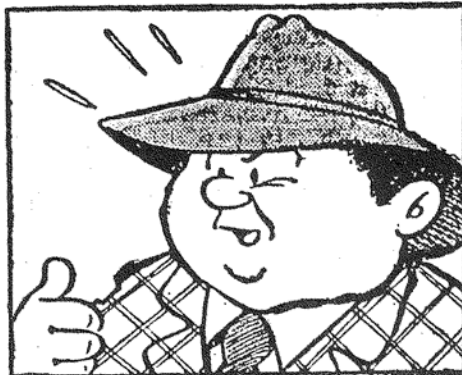
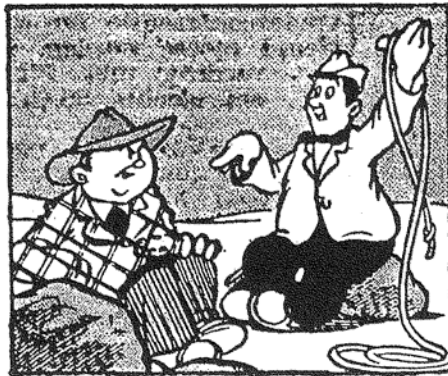
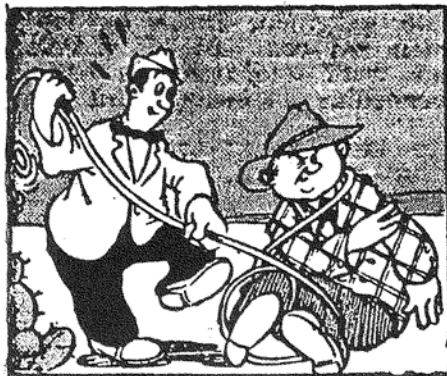
even.

"Ik moet zo gauw mogelijk bij Boris Bokkeveller zien te komen." dacht hij. "En dan met hem mijn plan bespreken. Ik hoop maar, dat-ie een beetje sportief is... Anders kan hij nog de hele boel in het honderd laten lopen..."

Hijgend van het harde lopen kwam Jochem Jofel na een kwartier op de plek aan, waar Boris Bokkeveller zich nog steeds om en om lag te wentelen en steeds kwader aan het worden was.

"Hallo!" riep Jochem uit de verte al. "Hallo! Hier komt hulp opdagen! Hier komt Jochem Jofel, gediplomeerd wereldreiziger en woudloper! Een hoera'tje voor Jochem Jofel.

327. "Ziezo, dat is dat" zei Jochem toen hij met enige moeite de vele knopen uit de touwen had gehaald, die Boris Bokkevel-ler gevangen hielden. "Ollabolla, wat heb ik hard gelopen om hier op tijd te komen! Meneer Bokkeveller, voordat U me soms mocht gaan bedanken, moet ik eerst met spoed uitleggen, wat er allemaal precies aan de hand is..."

Jochem vertelde nu, wat hij allemaal wist van de twee geestelijken, die hij in het kleine huisje op de vlakte had bespied.

"Zo", zei Boris Bokkeveller, "waren het dus die twee... Ik dacht wel, dat die er weer de hand in hadden..."

"Ja", zei Jochem Jofel, "alleen had die ene een ander pakkie aangetrokken en een hele gekke pet opgezet!"

"Was het zo'n soort jockey-petje?" vroeg Boris Bokkeveller

ademloos. "En had-ie een zwarte baard? Zo'n kort ringbaard-je?" "Ja, juist, precies!" zei Jochem Jofel, die nieuwsgierig was, wat er komen zou.

"Dat is Govert Goochem!" zei Boris. "De meester-detective! De meester-speurder van Amerika! Die heb ik in de arm genomen om mijn dochter weer terug te brengen!"

"Mooi, hoor!" vond Jochem Jofel. "Ik zag op het eerste gezicht, dat het de dikke geestelijke was, die zich om de een of andere reden vermoed had... Maar nu weet ik, om welke reden! Maar nu mijn plan! Kijk, ik zal U nog eenmaal in de touwen wikkelen, maar ze niet vastknopen. Als nu dus die twee heren komen, begint U maar vast op te springen - als ze dichtbij zijn natuurlijk - en er één van knock-out te slaan. Dan doe ik de rest wel!"

328. Zo gezegd, zo gedaan. De millionaire werd voor de tweede maal in de touwen gedraaid, maar nu vrijwillig en voor een goed doel...

"Hebt U het dus goed begrepen?" vroeg Jochem Jofel voor alle zekerheid. "Als dus de heren dichtbij zijn, dan opspringen en gaan vechten. Ik kom dan wel helpen!"

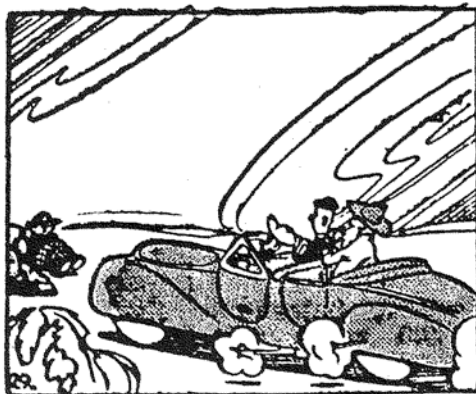
"Ik heb het begrepen!" verzekerde Boris Bokkeveller. "En ik zal niet mislaan. De eerste klap is een dollar waard, zeg ik altijd".

"Zo is het", vond ook Jochem Jofel, "alleen is die eerste klap bij ons thuis wat minder waard. Daar kost-ie maar een daalder, zie je..."

Jochem Jofel verschool zich nu achter een paar rotsblokken, die in de buurt lagen en wachtte af, wat er nu gebeuren zou.. Jochem hoefde niet zo lang te wachten en ook de millionaire werd al gauw uit zijn ongemakkelijke houding verlost. Na een paar minuten klonk er in de verte motorgezoem en het geluid van een claxon, die vrolijk toeterde.

"Daar komen ze!" riep Jochem Jofel zachtjes tegen Boris Bokkeveller. "Weest op Uw hoede!"

En paar ogenblikken later zag Jochem Jofel over een heuvelruggetje de auto van den milionair verschijnen, die snel op de plek afkwam, waar Boris nog steeds gevangen lag.

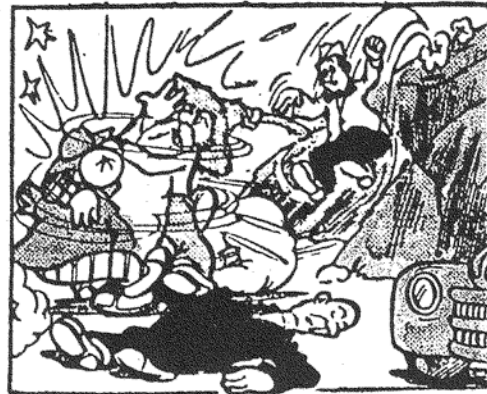

329. De grote, dure glanzende milionairswagen stopte vlak voor Boris Bokkeveller. Boris had er eigenlijk plezier in, want tenslotte was hij de enige, buiten Jochem Jofel dan, die wist, wat er gebeuren ging. Hij zag Govert Goochem zelfverzekerd als altijd uitstappen en hoorde hem tegen den mageren geestelijke zeggen:

"Kom, ouwe jongen, je bent niet voor niets onze gevangene! Maak dien meneer, die daar vastgebonden ligt, maar eens netjes los! Meneer Bokkeveller, hier hebben we de ontvoerder van uw dochter! Hij heeft ons vannacht overvallen en ik ben er na veel moeite in geslaagd, den schurk te overmeesteren!

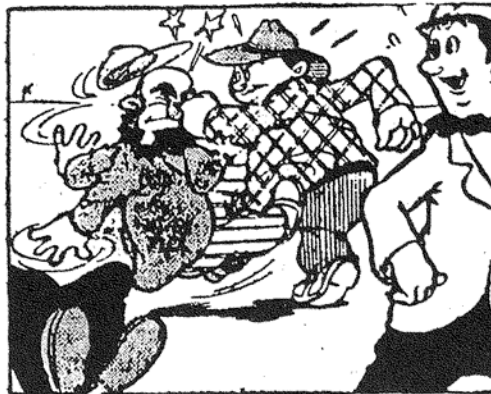
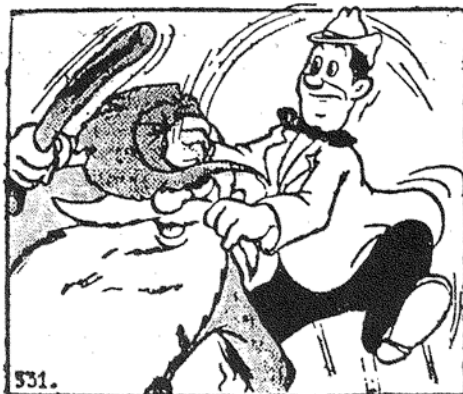
Dat had U niet gedacht he? Maar daarvoor ben ik ook een Meester-detective..."

"Zo!" zei Boris opgewekt, terwijl hij met één sprong op zijn beide benen stond. "Nee, dat had ik zeker niet gedacht, meneer Govert Goochem, of hoe je misschien dan wel heet. Ik heb je trucjes door, man! En jij bent dus de gevangene van die twee heren, he? Pak dit maar vast aan, lange sla-dood!" Hij stak een korte, maar stevige milonairsarm uit en diende de mageren geestelijke een ferme tik op zijn onschuldige kijkende gelaat toe.

330. "Hé!" schreeuwde Govert Goochem, helemaal verbouwereerd. "Je hoeft hem niet meer te slaan! Hij is al gevangen genomen! Het is niet de gewoonte, gevangenen te mishandelen!" Hij stevende woedend op Boris Bokkeveller af, die echter meteen weer in gevechtshouding sprong, om de twee woedende mannen te ontvangen op passende wijze. "Hier!" brulde hij tegen Govert Goochem. "Pak jij er ook maar een! Je hebt hem verdient, gemene huichelaar! Je bent hele

maal geen detective, je bent een Meester-Leugenaar!" Hij deelde links en rechts klappen uit, maar had het nooit alleen tegen Govert Goochem en den kluizenaar kunnen opnemen. Het was maar een geluk, dat Jochem Jofel in de buurt was, anders was de strijd nog in het nadeel van Boris Bokkeveller afgelopen. Maar net, toen de toestand kritiek begon te worden, klom Jochem Jofel boven op de rots en sprong tewijden van het strijdgewoel...

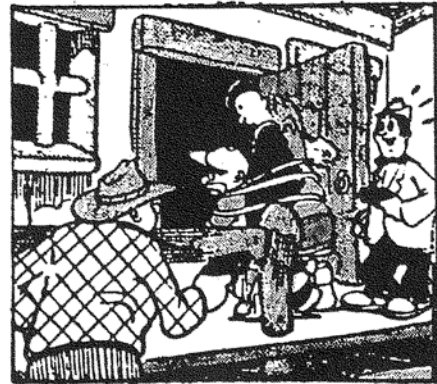
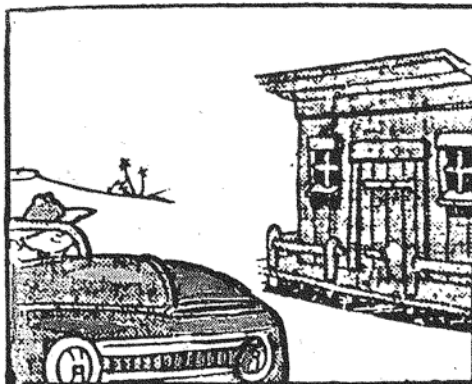

331. "Bengst!!" zei Jochem Jofels vuist, en hij trok tegelijkertijd den kluzenaar hard aan zijn snor. "Hier! Jij bent ook een aarts-huichelaar! Jij zit ook in het complot! Ik weet alles! Beken maar gauw, dat scheelt je misschien nog een paar jaar!"

Boris was inmiddels ook nog druk bezig. "Ik kan wel zien, dat jij van je leven nog niet veel blikvles hebt gegeten!" zei hij, en hij liet deze woorden vergezeld gaan van een enorme klap op Govert Goochems neus. "Ket meer meat and vegetables!" schalde hij, "Bokkevellers blikvles, ongevenaard over de

gehele wereld! Er is geen beter!"

De kluzenaar was niet bestand gebleken tegen Jochem Jofels aanval en lag onder de woestijnhemel zoet te dromen en na te denken over zijn misdaden. Even later was het ook met Govert Goochem gedaan, die blijkbaar tegen zoveel kracht, geput uit "Bokkevellers meat and vegetables" niet op kon. De drie mannen werden nu door Jochem Jofel eerst apart gebonden en toen nog eens aan elkaar vast, zodat ontsnappen een volkomen onmogelijkheid was.

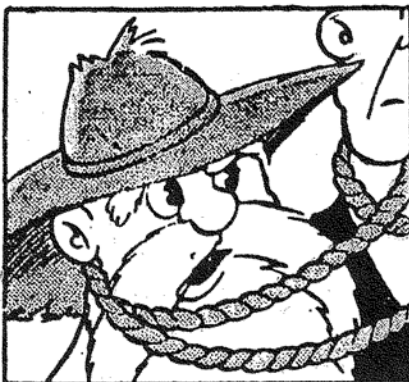
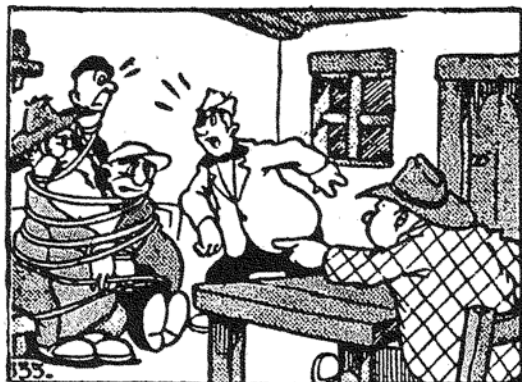

332. "Ziezo", zei Jochem Jofel, toen de drie heren in de auto geladen waren, dat is dat! Dat hebben we hem even fijn geleverd, Bokkie? Als jij nou het stuur pakt, dan houd ik hier achterop die snuiters wel in bedwang. Ik heb een revolver en ik kan wat aardig schieten..... Ik ben in het leger geweest, zie je....."

"Ah, ja," zei Boris Bokkeveller, "Ik ook! Ik was bij het regiment Schotse woudlopers, die met zo'n rokje aan, weet je wel? Het is jammer, dat ik dat rokje in moest leveren, toen

de oorlog over was, want het stond mij zo aardig! Niet dat ik er ooit mee op een slagveld ben geweest, want daarvoor was ik natuurlijk te onmisbaar, vanwege de voedselvoorziening, begrijp je...!"

Aldus gezellig koutend bereikten ze na enkele minuten rijden de hut van den Kluizenaar. De drie misdadigers werden uitgeladen en onder de scherpe bewaking van Boris Bokkeveller en Jochem Jofel de hut binnengeleid.

333. "Zo!" begon Boris Bokkeveller met dreigende bijgeluiden in zijn stem, toen de kluizenaar, Govert goochem en de magere geestelijke op een stoel geplant waren, "jullie zijn de sigaar! De eerste jaren zullen jullie wel uit de voeten zijn, denk ik zo. Ik had namelijk, voordat ik met meneer Goochem meeging, de politie gewaarschuwd en die kan ieder ogenblik hier zijn. En vertel me nu maar eens, waar jullie mijn dochter verstopt hebben! Misschien scheelt het nog wel een paar jaar brommen, als jullie nu meteen opbiechten, hoe de vork in de steel zit..... Vertel op!"

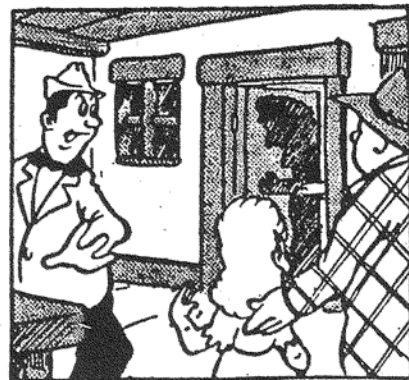
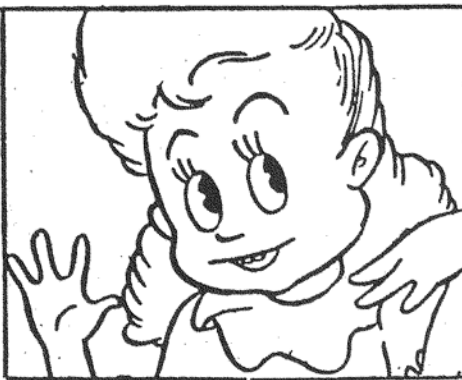
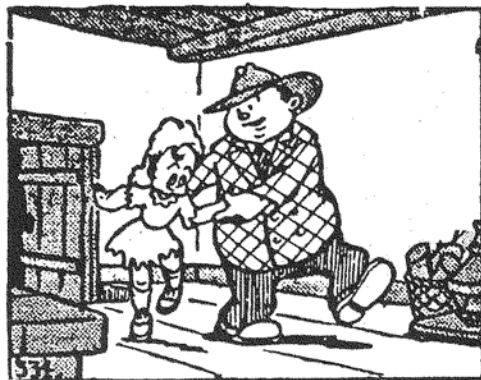
De kluizenaar nam het woord.

"Ik..... eh..... Wij..... eh....." "Ik, jij hij, wij, jullie, zij, is het rijtje" zei Jochem Jofel in een poging tot geestigheid en om ook wat te zeggen te hebben.

"Wij..... eh, ik heb Uw dochter niet slecht behandeld!" zei de kluizenaar, "ik ben als een vader....."

"Kan me niets schelen!" brulde Boris Bokkeveller, ik wil weten, waar ze is!"

"In de kelder", antwoordde de kluizenaar schuchter, "De sleutel zit in mijn achterzak, als U....."

334. Het duurde Boris Bokkeveller echter te lang om de kelderdeur met een sleutel open te maken. Hij nam een sprong en dook in één keer dwars door deze deur heen zodat de splinters in het rond vlogen.

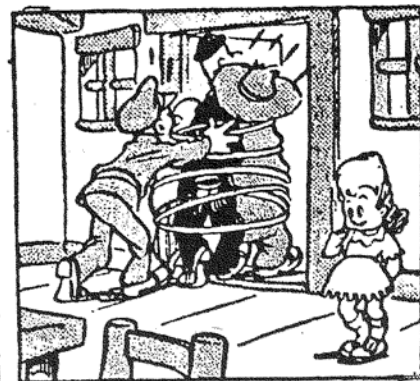
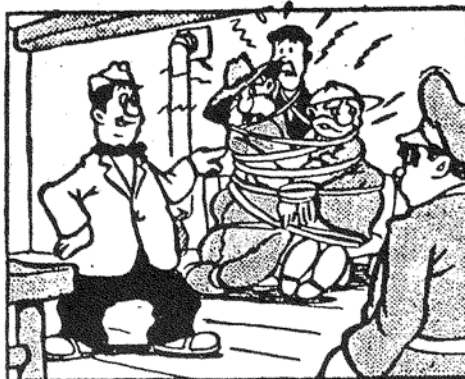
Ja dat kun je doen als je altijd meat and vegetables eet zoals Boris. Hij liep het keldertrapje af en kwam enige ogenblikken later terug met Bobbeltje, die net keek of alles heel gewoon was.

"Good-bye daddy!" zei ze. "Ben je ook hier? En daar is dat

grappige dikke fellow ook weer! En waarom zitten die meneren aan elkaar vastgebonden op die bank? Is dat omdat ze mij ontvoerd hebben/ Net goed! Ze klapte in haar handjes van plezier. "Gaan die mannen nu naar de gevangenis? O, wat leuk! Mag ik ook eens een keer in de gevangenis? Dat lijkt me zo dolletjes!"

Toen schrok iedereen plotseling van enige voetstappen buiten. Een stem zei: "In naam der wet! Geef je over!" En er verscheen een schaduw op de openstaande deur.

335. Het was de politie, die zo luidruchtig binnenkwam, dat hadden jullie natuurlijk al lang geraden.

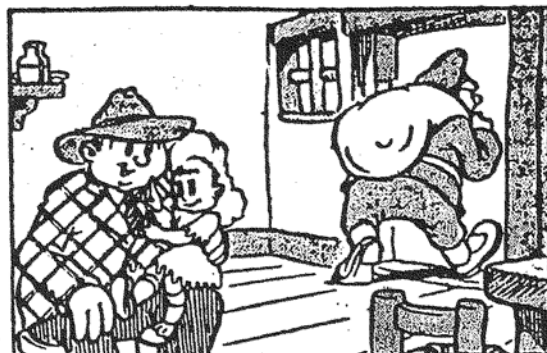
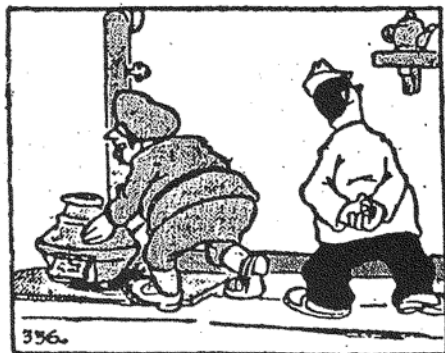
Jochem Jofel ontving de mannen der wet.

"Deze aan elkaar geknoopte heren," vertelde hij, "beschuldig ik van ten eerste het kidnappen van de dochter van den heer Boris Bokkeveller, ten tweede van het misleiden van genoemden heer, met het oogmerk, tienduizend dollar op onrechtmatige wijze van hem los te krijgen, ten derde van het misleiden van een zekere meneer Jochem Jofel, met het oogmerk, hem tijdelijk van zijn bewegingsvrijheid te beroven, ten vierde, van het aanranden van denzelfden heer en het stelen van zijn

geleend paard. Dit laatste gebeurde in het bijzonder door dien langen meneer met die lange, valse baard, die mij van zijn eigen paard beroofde zonder die baard, maar met een maskerop..... ten vijfde....."

"Ho, maar!" zei een der agenten. "Het is al genoeg! De rest horen we misschien nog wel eens van U. Dit is al voldoende voor een half jaar gevangenisstraf, want dat zal zo'n beetje overeenkomen met het verduisteren van een paar kilometer boterbonnen..."

Hij duwde de heren de deur uit, waar een politiewagen klaar stond, om het geboefte naar het gevang te leiden.

336. "En nu moeten we nog eens rondkijken," zei de brigadier. "Misschien doen we nog verrassende ontdekkingen..." Hij doorzocht de kamer plank voor plank, klopte op alle muren en keek in alle voorwerpen.

"Kijk maar eens onder de kachel!" zei Bobbeltje. "Ik wed dat daar wel iets te vinden is. Dat lees je altijd in alle boeken!"

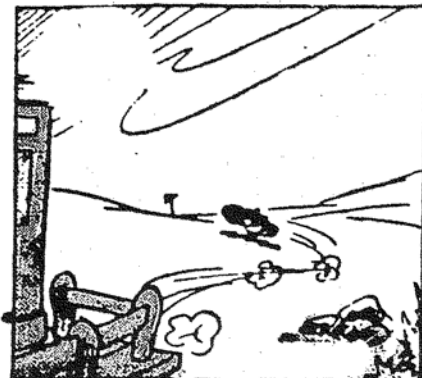
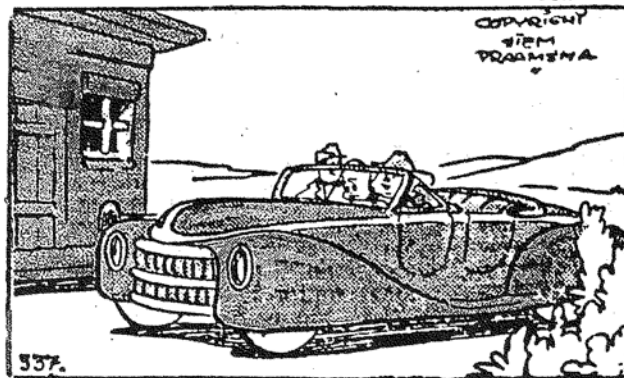
"Boeken!" smaalde de brigadier, "boeken! Kwats! Vrouwenpraat! Dat gebeurt niet in het werkelijke leven..."

Hij verschoof echter toch de kachel en uitte een kreet van verbazing. Onder de kachel was een holte gemaakt en die holte

lag volgestopt met gouden en zilveren munten, horloges, ringen, bankbiljetten en nog veel meer waardeartikelen dan ik hier kan opnoemen.

"Dat is een mooie vondst!" riep de brigadier in verbazing uit. "Mijn complimenten voor uw scherpzinnigheid, juffrouw Bokkeveller!"

"Er was niks geen scherpzinnigheid bij!" vertelde Bobbeltje zachtjes tegen haar vader. Ik hoorde het op een avond. Die man met die lange baard was alleen thuis en toen hoorde ik hem de kachel verschuiven!

337. Toen de politie vertrokken was met de misdadigers en de buit die onder de kachel verstopt was geweest, werd het wat rustiger in de hut. Behalve Bobbeltje, die nog steeds honderd-uit praatte over haar avontuur, hoorde men alleen nog maar de stem van Boris, die zei: "Nu krijg je je vliegtuig, Bobbeltje, omdat je zo in angst hebt gezeten. Ik zal een mooi sport-vliegtuig voor je kopen met een prive-piloot....."
 "Ik wil helemaal geen vliegtuig meer!" zei Bobbeltje. "Ik wil nu een gevangenis met e c h t e misdadigers er in, dat lijkt me veel leuker!"

"Oke," zuchtte Boris, "als het niet anders kan....."
 "Ik weet iets goeds," zei Jochem Jofel. "Pappie zorgt voor een mooie gevangenis, dan zal ik zorgen, dat er flink wat misdadigers opgeruimd worden. Hoe denk je daar over?" "Dolle-tjes!" zei Bobbeltje. "En dan mag ik ze voeren, hé? Net als in de dierentuin, van die grote stukken vlees....."
 "Meat and vegetables!" zei Boris Bokkeveller, en hij gaf gas. De grote, mooie, glanzende, heel dure auto van den miljonair reed met een sprong weg en verdween achter de horizon.....